

Standaard

Overige Australische parkieten

Uitgegeven door:
Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers

Copyright by NBvV
Alle rechten voorbehouden

Uitgave: voorjaar 2010

INHOUDSOPGAVE:

Inhoud	2
Voorwoord	3
Genus Polytelis	
Barraband parkiet	4
Bergparkiet.....	7
Princes of Walesparkiet.....	10
Genus Barnardus	
Barnardparkiet	14
Cloncurry parkiet.....	17
Port Lincoln parkiet.....	20
Twenty eight parkiet	23
Genus Purpureicephalus	
Roodkapparkiet.....	26
Genus Lathamus	
Swift parkiet	29
Genus Alisterus	
Australische koningsparkiet.....	32
Groenvleugelkoningsparkiet.....	35
Ambonl koningsparkiet	38
Genus Aprosmictus	
Roodvleugelparkiet.....	41
Timor roodvleugelparkiet.....	44

VOORWOORD.

Gezien de gehele ontwikkeling van de kweek met Australische parkieten, die meer en meer onderhevig is aan het domesticatieproces, welke in de loop van de jaren vele mutaties, veranderingen in kleur, te weeg zal brengen, achtte de Technische Commissie van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers het noodzakelijk de standaard bij deze ontwikkeling aan te passen. De oorspronkelijke opzet van deze standaard was zeer beknopt en stond de kleuromschrijving als hulp voor de keurmeester centraal. Deze opzet leek bij nader inzien en mede gezien de ontwikkelingen van de kweek, niet bevredigend. Ook bij deze standaard was een uitgebreid onderzoek van de vederstructuur van het grootste belang, daar alleen een goede kennis daarvan ons een inzicht kan geven van de mutatieve veranderingen, die met het domesticatieproces samengaan.

Zonder de medewerking van ervaren kenners van Australische parkieten zou nu ook deze standaard niet uitgebracht kunnen worden. De Technische Commissie heeft deze medewerking als leerzaam en prettig ervaren en dankt ieder die daaraan heeft medegewerkt.

De toekomst van de kweek met Australische parkieten, zal in zeer grote mate afhangen van de kweek van kleur- en tekeningsmutanten en de vererving daarvan. Het opstellen van deze standaard en het onderzoek van de vederstructuur van de betreffende vogelsoorten, heeft veel werk met zich gebracht.

Zoals bij iedere standaard, zal ook deze periodiek herzien en bijgewerkt worden, wat geen bezwaar voor deze uitgave zal zijn omdat ook deze geschiedt in een losbladig systeem.

Tenslotte spreekt de Technische Commissie de hoop uit dat deze standaard mag bijdragen aan de ontwikkeling van de kweek met Australische parkieten.

De Technische Commissie van de
Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers.

VOORWOORD 2010.

De soortbeschrijving c.q. de richtlijnen voor het keuren van de Overige Australische Parkieten was nodig aan herziening toe. Er bestonden slechts summiere kleurbeschrijvingen, die dateerden uit begin jaren zeventig in de vorige eeuw.

Hierin waren aanvankelijk alle Australische soorten opgenomen, waaronder ook de Rosella's.

In 1992 besloot de toenmalige Technische Commissie van de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, dat met deze Rosellasoorten dermate veel gekweekt werd, dat de soortbeschrijving diende te veranderen in een standaardomschrijving. Bovendien waren er enkele mutaties ontstaan.

In de zomer van 1992 werd een nieuwe standaard uitgegeven, met alleen de beschrijvingen van de rosellasoorten.

Wel werd destijds vermeld, dat de overige Australische soorten te zijner tijd uitgegeven zullen worden en dan als aanvulling op de standaard *Platycercus* 1992. Helaas is dit er nimmer van gekomen.

Wel werd in 2008 een geheel herziene standaard *Platycercus* uitgegeven in de inmiddels bekende tabelvorm. Het uitbrengen van deze standaard was het begin van het volledig herzien van de standardeisen "Overige Australische Parkieten."

In het najaar van 2008 is een eerste start gemaakt met de herziening van de overige Australische soorten, behorende tot het genus: *Polytelis*, *Barnardus*, *Purpureicephalus*, *Lathamus*, *Alisterus* en *Apromictus*.

Bij het opstellen van deze nieuwe standaard is een eerste start gemaakt door het bestuur van de KMV-TP, onder aansturing van Cor van Elven. Vervolgens heeft zich een werkgroepje gevormd, bestaande uit Adri van Kooten en Cor van Elven. Op basis van ervaringen en verkregen aantekeningen is deze standaard verder uitgebouwd en gecombineerd.

Het bestuur van de Keurmeestersvereniging Tropische Vogels en Parkieten dankt deze heren dan ook voor de prettige samenwerking.

Toen het eindstadium van de tot stand koming van deze standaard was bereikt, heeft de T.C. van de Parkieten Speciaal Club (P.S.C.) van de Nederlandse Bond van vogelliefhebbers een en ander ingezien en geaccordeerd.

Wanneer u als kweker en/of als keurmeester een nieuwe mutatie of nieuwe mutatiecombinatie ontdekt, verdient het de aanbeveling dit te melden bij het bestuur van de KMV Tropische vogels en Parkieten van de N.B.v.V. Zodra het dan mogelijk is zal deze nieuwe ontwikkeling worden opgenomen in de huidige standaard.

Het bestuur van de Keurmeestersvereniging Tropische Vogels en Parkieten heeft besloten ook deze standaard uit te brengen in de tabelvorm, die inmiddels in meerdere standardeisen is gebruikt. Deze vorm maakt het voor de kwekers en liefhebbers mogelijk om op een simpele wijze kleurslagen te vergelijken.

Tenslotte spreekt het bestuur van de Keurmeestersvereniging Tropische vogels en Parkieten de hoop uit dat deze standaard mag bijdragen aan verdere de ontwikkeling van de kweek met Australische parkieten.

Spijk, december 2009.

Het bestuur van de Keurmeestersvereniging
Tropische vogels en Parkieten.

HET GESLACHT POLYTELIS:

Tot het geslacht *polytelis* behoren de volgende drie soorten:

Polytelis Swainsonni : Barrabandparkiet.
Polytelis anthopeplus : Bergparkiet.
Polytelis alexandrae : Prinses van Walesparkiet.

Eén van de hoofdkenmerken van de soorten, behorende bij het geslacht *Polytelis* is de rode snavelkleur. Buiten de broedtijd is de snavelkleur van de pop iets lichter dan die van de man. In de broedtijd wordt echter de snavelkleur van de poppen van de Bergparkiet en de Prinses van Walesparkiet aanmerkelijk dieper rood. Dit verschijnsel doet zich niet voor bij de Barrabandparkiet. Bij de meeste Australische parkieten zijn de staartveren even lang, maar bij het geslacht *Polytelis* zijn de beide middelste staartveren verlengd.

De keuring van deze soorten zal hoofdzakelijk een conditiekeuring zijn. Wel moet echter gelet worden op de kleur en de tekening, welke regelmatig en scherp moet zijn.

Ook het formaat en het model spelen een steeds grotere rol, omdat we bij dit geslacht inmiddels kunnen spreken van cultuurvogels.

De Barrabandparkiet, *Polytelis Swainsonni*

Nederlands : Barrabandparkiet.
Engels : Barraband parrakeet, Superb parrot, Green leek.
Duits : Schiltsittich, Barrabandsittich
Frans : Perruche superbe, Perruche de Barraband.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Barrabandparkiet is als volgt te herleiden. *Polytelis* betekent zeer fijn, edel, prachtig of schitterend. *Swainsoni* komt van William Swainson (1789-1855) een Engelse ornitholoog en schilder. Hij beschreef deze vogel voor het eerst en noemde hem naar Jacques Barraband, een Franse vogelschilder: *Polytelis barrabandi*. Omdat de naam Barraband echter al aan een andere (Zuid-Amerikaanse) soort was gegeven, werd deze later veranderd in *Polytelis swainsonni*.

De herkomst van deze vogels is oorspronkelijk Nieuw Zuid Wales, Victoria en Zuid – Australië. In de loop van de tijd is hun aantal behoorlijk gedaald en momenteel schijnen ze alleen nog voor te komen in een beperkt gebied rond de rivier de Murray, die de grens vormt tussen Victoria en Nieuw Zuid Wales.

Rondom deze rivier leven ze in open graslanden, waarin verspreid bomen en struikgewas voorkomen. In hun natuurlijke leefomgeving worden ze veelal in kleine groepjes waargenomen.

Barrabandparkieten voeren zich in hoofdzaak met gras- en onkruidzaden, knoppen en bloesems van vooral eucalyptusbomen en vruchten, bessen en noten.

Het zijn rustige en verdraagzame vogels, die het meest actief zijn in de vroege morgen of late middag. Ze zijn dan vaak op de grond te vinden op zoek naar graszaden of in de toppen van de bomen om van de bloesem te eten. De rest van de dag gedragen ze zich stil en rustig in een boom.

De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels twee jaar of ouder zijn.

In hun natuurlijke leefomgeving broeden ze veelal hoog boven de grond. In gevangenschap broeden ze echter prima in hangende nestblokken van 60 cm, met een bodemoppervlak van 18 x 18 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 8 cm zijn.

De ondersoorten:

Van de Barrabandparkiet zijn geen ondersoorten bekend.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Barrabandparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- Zwart eumelanine.
- Geel psittacine.
- Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Barrabandparkiet zijn de volgende mutaties bekend:

Cinnamon : De vererving hiervan is geslachtsgebonden recessief
Isabel : De vererving hiervan is nog onbekend.

Over deze mutaties is nog dermate weinig bekend, dat een beschrijving achterwege gelaten wordt.

Fysieke standaard:

Formaat:

De Barrabandparkiet is 40 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient in overeenstemming te zijn met het type van de vogel.

Model:

De Barrabandparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend.

De trapsgewijs lopende staart, met zijn kenmerkende verlengde twee middelste pennen, geeft de vogel een enigszins slank uiterlijk. De middelste verlengde staartveren zijn bij de pop vaak iets korter dan bij de man.

Houding:

De houding van de Barrabandparkiet getuigt van levenslust. Angstige en zieke vogels tonen geen goede houding. Bij een goede houding dient het lichaam geheel vrij van de stok te zijn.

Wanneer de Barrabandparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Ondanks de enigszins slanke verschijningsvorm moet de vogel in zijn geheel goed geproportioneerd zijn.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Barrabandparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

De ogen zijn centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De snavel is niet al te fors en dient onbeschadigd te zijn. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar aan te sluiten, de ondersnavel moet goed in de bovensnavel passen.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm.

Bevedering:

Een onbeschadigd verenkleed dient glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Barrabandparkiet zijn:

- De voorhoofdstekening bij de man: Deze beslaat nagenoeg het gehele voorhoofd vanaf de inplant van de bovensnavel tot ongeveer het midden van de kruin van de vogel.
- Tekening op de schedel: Deze begint waar de voorhoofdstekening eindigt en loopt tot aan de achterschedel.
- De wang- en keeltekening bij de man: Deze begint bij de ondersnavel en loopt breed weg tot vlak onder het oog zonder deze te raken. Van hieruit loopt de tekening verder naar beneden en eindigt bij de overgang van hals en borst.
- Vleugeltekening bij de man: Variabele vleugelvlak
- De staarttekening bij man en pop: De onderzijde van de staartpennen vertonen aan de uiteinden een omzoming, vooral bij de pop.
- Lichte hamertekening: bij de pop op kop en vleugels en bij de man alleen op de vleugels.
- Dijen: Bij de pop rode veertjes. Bij de man niet.

De kleurstandaard Barrabandparkiet

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur.
Kop en masker:		
Boven- en achterschedel, oog en oorstreek:	Groen.	Groen tot blauwgroen.
Keelstreek:	N.v.t.	Groen met roze waas.
Lichaam:		
Borst, buik, flanken en anaalstreek:	Helder (gras)groen.	Geelgroen.
Mantel rug en stuit:	Groen.	Groen.
Vleugels:		
Vleugelveren:	Groen.	Groen.
Grote slagpennen	Blauwgroen.	Blauwgroen.
Staat:		
Bovenstaartdekveren:	Groen.	Groen.
Onderstaartdekveren:	Geelgroen.	Geelgroen.
Bovenste grote staartpennen:	Groen.	Groen.
Onderste grote staartpennen	Zwart.	Donkergrijs.
Overige onderdelen:		
Snavel:	Oranjerood.	Oranjerood, lichter dan de man.
Poten:	Donkergrijs.	Grijs.
Nagels:	Zwart.	Zwart.
Ogen:	Bruin, met oranje/gele iris.	Bruin.
Tekening:		
Kop en masker:		
Voorhoofd:	Enigszins oranje overgaand in geel.	Nvt.
Boven- en achterschedel:	(Hemels)blauw.	Licht gehamerd.
Wangen:	Vanaf de inzet ondersnavel, lopend onder het oog tot aan de nek, vandaar afbuigend naar de bovenborst, geel.	Nvt.
Keelstreek en keel:	Keelstreek, geel, via iets oranje, overgaand in de rode band, die aansluit op de gele wangen. Deze rode band is in het midden breder dan aan de zijkanten, waar zij ineen vloeit met de gele wangen	Nvt.
Lichaam:		
Dijen:	Nvt.	Rode veertjes.
Vleugels:		
Primaire vleugeldekveren:	Variabele hemelsblauw vleugelvlak en het groen is licht gehamerd.	Variabele hemelsblauw vleugelvlak en het groen is licht gehamerd.
Gehele vleugelrand:	Kobaltblauw.	Blauw.
Staat:		
Bovenste grote staartpennen:	Blauwe buitenvlag.	Groenblauwe buitenvlag.
Onderste grote staartpennen:	Iets roze buitenvlag.	Diep roze omzoomd.

Keurtechnische aanwijzingen barrabandparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels lijken doorgaans op de pop. Jonge mannen zijn vaak te herkennen aan bruine veertjes in de keel.</p> <p>De conditie moet streng beoordeeld worden, maar ook formaat en model spelen een belangrijke rol.</p> <p>Kleur: Rode veertjes op de dijen bij de man is niet toegestaan. De kleur van de snavel van de pop wordt in de broedtijd diep rood. De kleur moet diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden. De kopkleur van de pop is enigszins variabel.</p> <p>Tekening: Man: De kleurscheiding gele voorhoofd en blauwe groene bovenschedel bevindt zich loodrecht boven de ogen. Deze kleurscheiding dient scherp te zijn, evenals de kleurscheiding van de wangen en de rode keelstreek. De overgang van (hemels)blauw naar groen op de bovenschedel verloopt vloeiend en mag niet strak afgetekend zijn.</p>
-------------------	---

De Bergparkiet, *Polytelis anthopeplus*

Nederlands	: Bergparkiet.
Engels	: Rock pebbler parrakeet. Smoker parrakeet, Regent parrot, Black-tailed parrot.
Duits	: Bergsittich, Olivgelber Plattschweifsittich.
Frans	: Perruche melanure, Perruche rock pebbler.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Bergparkiet is als volgt te herleiden. *Polytelis* betekent zeer fijn, edel, prachtig of schitterend. *Anthopeplus* betekent gebloemd vrouwelijk gewaad.

De herkomst van deze vogels is Zuidwest - Australië, in de omgeving van Perth en verder naar het zuiden. Hij is vooral te vinden in een vegetatie bestaande uit eucalyptusstruiken van drie tot vier meter hoog.

Verder komt hij voor in eucalyptusbossen en langs de oevers van rivieren, vaak in paren of kleine groepjes.

De voeding bestaat uit zaden van grassen en allerlei wilde planten, vruchten, bloesem nectar, bladknoppen en diverse soorten insecten.

De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels twee jaar of ouder zijn.

Ze broeden bij voorkeur in holtes van eucalyptusbomen. In gevangenschap broeden ze zeer goed in hangende nestblokken van 60 cm, met een bodemoppervlak van 20 x 20 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 8,5 cm zijn.

Bergparkieten zijn 's ochtends en 's avonds het meest actief.

De ondersoorten:

Naast de nominaatvorm de *Polytelis a. anthopeplus* is er ook een ondersoort de *Polytelis a. monarchoides*. De man van deze ondersoort is iets groter en op de kop en de borst iets intensiever geel. De pop is iets kleiner dan de nominaatvorm.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Bergparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- c. Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Bergparkiet zijn de volgende mutaties bekend:

Gele zwartoog	: De vererving is nog onbekend.
Pastel	: De vererving is nog onbekend.
Bont	: De vererving is nog onbekend.
Turquoise	: De vererving is nog onbekend.

Over deze mutaties is nog dermate weinig bekend dat een beschrijving achterwege gelaten wordt.

Fysieke standaard:

Formaat:

De Bergparkiet is 38- 40 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De Bergparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De staart loopt trapsgewijs en de beide middelste staartpennen zijn verlengd.

Houding:

Wanneer de Bergparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Bergparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De ogen dienen een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is niet al te fors. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar te sluiten en moeten onbeschadigd zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm

Bevedering:

Een onbeschadigd verenkleed dient glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Bergparkiet zijn:

- De vleugeltekening: Deze beslaat de vleugeldekveren en de grote vleugelveren. Beide geslachten laten een vleugelspiegel zien.
- De grote vleugelpennen: Afwijkend van kleur met kleurafwijkende buitenvlag.
- De mantel: Deze vertoont in lichte mate omzoming
- De staarttekening: De staartpennen van de man en de pop vertonen aan de uiteinden een omzoming. Bij de pop zijn de staartpennen aan de onderzijde ook omzoomd.

De kleurstandaard Bergparkiet.

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur.
Kop en masker:		
Voorhoofd, boven en achterschedel:	Olijfgeel.	Dof olijfgroen.
Wangen en keelstreek:	Goudgeel.	Dof olijfgroen
Lichaam:		
Borst, buik, flanken, dijen en aars:	Goudgeel.	Borst dof olijfgroel, onderbuik geelgroen,.
Mantel en bovenrug:	Donker olijfgroen.	Donker olijfgroen.
Rug en stuit:	Geelgroen.	Donker olijfgroel.
Vleugels:		
Vleugelbocht en buitenste vleugeldekveertjes:	Geelgroen.	Donker olijfgroen.
Kleine, middelste en primaire vleugeldekveren:	Donker olijfgroen.	Dof olijfgroel, naar de primaire vleugeldekveren overgaand in lichtgroen.
Staat:		
Bovenstaartdekveren:	Geelgroen.	Geelachtig groen.
Onderstaartdekveren:	Geelgroen.	Donker olijfgroen.
Overige onderdelen:		
Snavel:	Roze rood, naar de punt dieper rood van kleur	Bleker rood dan bij de man.
Poten:	Grijs.	Grijs.
Nagels:	Grijszwart.	Grijszwart.
Ogen:	Bruin met donkere iris.	Bruin met donkere iris
Tekening:		
Lichaam:		
Mantel:	Lichte omzoming.	Lichte omzoming.
Vleugels:		
Vleugeldekveren:	Geelgroen.	Lichtgroen.
Vleugelbocht en buitenste vleugeldekveertjes:	Lichte omzoming.	Nvt.
Secundaire grote vleugeldekveren:	Karmijnrood, de meeste veren aan het eind geel omzoomd.	Karmijnrood, de meeste veren aan het eind groen omzoomd.
Grote vleugelveren:	Zwartbruin met een donkerblauwe buitenvlag.	Zwartbruin met donkerblauwe buitenvlag.
Staat:		
Bovenste grote staartpennen:	Blauwachtig zwart.	Groenachtig blauw.
Onderste grote staartpennen:	Diep zwart met oranje rode uiteinden	Zwartgrijs, met roze uiteinden.

Keurtechnische aanwijzingen Bergparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels lijken doorgaans op de pop. De man heeft over het algemeen iets langere middelste verlengde staartpennen.</p> <p>De conditie moet streng beoordeeld worden, maar ook formaat en model spelen een belangrijke rol. Vermoedelijk door selectie is men er in geslaagd een geheel, dan wel nagenoeg geheel rode bergparkiet te kweken</p> <p>In voorkomende gevallen dient hier soepel mee om gegaan te worden. Door opmerkingen op het keurbriefje dient deze kweek gestimuleerd te worden, evenals de kweek van nieuwe(re) mutanten.</p> <p>Kleur:</p> <p>De kleur van de snavel van de pop wordt in de broedtijd diep rood.</p> <p>De kleur moet diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Tekening:</p> <p>Het rood van de vleugels vloeit vaak uit in de lichtgroene vleugelspiegel, dit is fout en dient bestraft te worden bij tekening. Ook wil er wel eens zwart voorkomen in de vleugelspiegel, ook dit dient bestraft te worden bij tekening.</p> <p>De vleugelspiegel dient echt lichtgroen te zijn.</p> <p>De vleugeltekening moet een regelmatig verloop hebben. Als in de tekening een veer ontbreekt, wordt dit ogenblikkelijk opgemerkt. Dan straffen in die rubriek, waarin dit het meest stoort.</p> <p>Mannen met een duidelijke gele omzoming van de secundaire grote vleugeldekveren verdienen de voorkeur boven vogels die dit niet of in zeer geringe mate laten zien.</p>
-------------------	--

De Prinses van Walesparkiet, *Polytelis alexandrae*

Nederlands	: Prinses van Walesparkiet.
Engels	: Princess of Wales parrakeet, Queen Alexandra's Parrot, Princess Parrot, Rose-throated Parrot.
Duits	: Blaukappensittich, Prinzessin von Walessittich,
Frans	: Perruche Alexandra, Perruche de la Princesse de Galles.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Prinses van Walesparkiet is als volgt te herleiden. *Polytelis* betekent zeer fijn, edel, prachtig of schitterend. De naam *Alexandrae* komt van John Gould. Deze noemde in 1863 de vogel naar Prinses Alexandra, dochter van de koning van Denemarken en getrouwd met de Prins van Wales. Beiden werden later koning (Edward VII) en koningin van Engeland.

De herkomst van deze vogels is Centraal Australië, waar het op één na grootste woestijngebied ter wereld is gelegen. Er komt daar echter wel enige begroeiing voor. Er zijn uitgestrekte vlakten, waar spinifex gras groeit, terwijl er ook terreinen zijn met eucalyptusbomen en acaciastruiken. De grotere bomen staan vooral langs de sporadische waterlopen.

Prinses van Walesparkieten worden zeer weinig waargenomen en zijn nooit lang op dezelfde plaats, behalve wanneer ze broeden. Ze zijn dan ook sterk nomadisch. Ze laten zich vooral zien in paren of kleine groepjes en een enkele keer in vluchten.

De voeding bestaat uit zaden van vooral spinifexgras en allerlei kruidachtige planten, die op of laag bij de grond groeien. Ook worden vruchten, bloesems, diverse soorten insecten en hun larven gegeten.

De beste broedresultaten worden verkregen met vogels van twee jaar of ouder.

Ze broeden in bomen waarin nog wel eens meerdere nesten bij elkaar willen zitten. In gevangenschap kan een nestblok gegeven worden van 60 cm. hoog en een bodemoppervlak van 20 x 20 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 7 cm zijn.

Prinses van Walesparkieten zijn 's ochtends en 's avonds het meest actief. Dan zijn ze op de grond te vinden op zoek naar zaden. Overdag slapen ze veel.

De ondersoorten:

Van de Prinses van Walesparkiet zijn geen ondersoorten bekend.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de prinses van Walesparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- c. Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Prinses van Walesparkiet zijn de volgende mutaties bekend. Hiervan is een beschrijving in de kleur standaard opgenomen.

Blauw	: deze vererft autosomaal recessief.
Lutino	: deze vererft autosomaal recessief.
Albino	: deze vererft autosomaal recessief.

Fysieke standaard Prinses van Walesparkiet:

Formaat:

De Prinses van Wales parkiet is 45 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vertonen. De hals en nek zijn kort en breed. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De (derde) grote slagpen van de beide vleugels is bij de man aan het eind voorzien van zgn. spatulae, een soort van smal verlengstukje. Deze ontbreekt bij de pop.

Door de lange trapsgewijs lopende staart, met zijn kenmerkende verlengde twee middelste pennen, toont de Prinses van Walesparkiet als een slanke vogel. De middelste verlengde staartveren zijn bij de pop iets korter dan bij de man.

Houding:

Wanneer de Prinses van Walesparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse, maar toch ook weer slanke indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Prinses van Walesparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

Het voorhoofd is vanaf de snavel niet al te breed en vooraan licht gewelfd naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en licht gewelfd zijn naar het achterhoofd toe en lichtjes afgeplat zijn ten aanzien van het voorhoofd. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De snavel is niet al te fors en moet onbeschadigd zijn. De ondersnavel moet goed passen in de bovensnavel. .

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm.

Bevedering:

Een onbeschadigd verenkleed dient glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Prinses van Walesparkiet zijn:

- **De vleugeltekening:** Deze beslaat de vleugeldekveren en de grote vleugelveren.
- **De grote vleugelpennen:** Afwijkend van kleur met kleurafwijkende buitenvlag.
- **De mantel:** Deze vertoont omzoming.
- **De staarttekening:** De staartpennen vertonen aan de uiteinden een omzoming.
- **Keelstreek.** Vertoont een kleurafwijkende vlek.
- **Dijen.** Kleurafwijkend van de lichaamskleur.
- **Stuit.** Kleurafwijkend van de lichaamskleur.

De kleurstandaard Prinses van Walesparkiet:

Kleurslag:	Man:	Pop:	Man:	Pop:	Man:	Pop:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur.	Blauw.	Blauw.	Lutino,	Lutino.	Albino	Albino.
Kop en masker:								
Voorhoofd, boven- en achterschedel:	Zacht blauw tot blauwgroen, in de achternek overgaand in blauwachtig olijfgroen.	Zacht blauw tot blauwgroen, in de achternek overgaand in blauwachtig olijfgroen.	Hemelsblauw, overgaand in grijsblauw.	Hemelsblauw, overgaand in grijsblauw.	Licht geel.	Licht geel.	Wit.	Wit.
Wangen:	Bleek blauwgroen, overgaand naar roze.	Blauwachtig groen overgaand naar roze.	Grijsblauw	Grijsblauw	Geel.	Geel.	Wit.	Wit.
Lichaam:								
Borst:	Vanaf de keelstreek overgaand in olijfgroen, iets grijs bewaasd	Als bij de man maar iets minder intensief van kleur.	Vanaf de keelstreek overgaand in Grijsblauw	Vanaf de keelstreek overgaand in Grijsblauw	Vanaf de keelstreek overgaand in geel.	Vanaf de keelstreek overgaand in geel.	Wit.	Wit.
Buik:	Olijfgroen met blauwgrijze gloed.	Olijfgroen met blauwgrijze gloed.	Witachtig grijsblauw	Witachtig grijsblauw	Lichtgeel.	Lichtgeel.	Wit.	Wit.
Mantel:	Bleek olijfgroen, iets grijs bewaasd.	Bleek olijfgroen, iets grijs bewaasd.	Grijsblauw	Grijsblauw	Geel.	Geel.	Wit.	Wit.
Vleugels:								
Grote vleugelpennen:	Olijfgroen.	Olijfgroen.	Donker grijsblauw.	Donker grijsblauw.	Geel	Geel	Wit.	
Staat:								
Bovenstaartdekveren:	Van violet overgaand in grijsachtig olijfgroen.	Van violet overgaand in grijsachtig olijfgroen.	Van violet, overgaand in donker grijsblauw.	Van violet, overgaand in donker grijsblauw	Geel.	Geel.	Wit.	Wit.
Onderstaartdekveren:	Olijfgroen, uitlopend naar blauwachtig groen.	Olijfgroen, uitlopend naar blauwachtig groen.	Grijsblauw met soms wat blauwe veertjes.	Grijsblauw met soms wat blauwe veertjes.	Geel.	Geel.	Wit.	Wit.
Bovenste grote staartpennen:	Zwart.	Zwart.	Donker grijsblauw.	Donker grijsblauw.	Geel.	Geel.	Wit.	Wit.
Onderste grote staartpennen:	Zwart met witte uiteinden.	Zwart met witte uiteinden.	Witachtig grijsblauw.	Witachtig grijsblauw.	Geel.	Geel.	Wit.	Wit.
Overige onderdelen:								
Snavel:	Rood.	Bleek rood.	Rood.	Bleek rood.	Rood.	Bleek rood.	Rood.	Bleek rood.
Poten:	Bruinachtig grijs.	Bruinachtig grijs.	Grijs.	Grijs.	Vleeskleurig.	Vleeskleurig.	Vleeskleurig.	Vleeskleurig.
Nagels:	Donkergrijsbruin.	Donkergrijsbruin.	Zwart.	Zwart.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.	Hoornkleurig.
Ogen:	Bruin met oranjerode iris.	Bruin met oranjerode iris	Bruin met oranjerode iris.	Bruin met oranjerode iris.	Rood, met rode iris.	Rood, met rode iris.	Rood, met rode iris.	Rood, met rode iris.

Tekening:								
Kop en masker:								
Keelstreek:	Lopend vanaf de ondersnavel roze, doorlopend tot de zijanten van de nek.	Lopend vanaf de ondersnavel roze, doorlopend tot de zijanten van de nek.	Lopend vanaf de ondersnavel witachtig grijs, doorlopend tot de zijanten van de nek.	Lopend vanaf de ondersnavel witachtig grijs, doorlopend tot de zijanten van de nek.	Lopend vanaf de ondersnavel roze, doorlopend tot de zijanten van de nek.	Lopend vanaf de ondersnavel roze, doorlopend tot de zijanten van de nek.	Nvt.	Nvt.
Lichaam:								
Dijen:	Roodachtig.	Roodachtig.	Licht grijs.	Licht grijs.	Roze-achtig.	Roze-achtig.	Nvt.	Nvt.
Stuit:	Violetachtig blauw.	Violetachtig blauw ,minder intensief dan bij de man.	Violet met grijze waas.	Violet met grijze waas, iets minder intensief als bij man.	Wit.	Wit.	Nvt.	Nvt.
Vleugels:								
Schouders:	Donkergroen.	Donkergroen.	Hemelsblauw.	Hemelsblauw.	Nvt.	Nvt.	Nvt.	Nvt.
Grote vleugelpennen:	Gelige buitenvlag.	Gelige buitenvlag.	Nvt.	Nvt.	Nvt.	Nvt.	Nvt.	Nvt.
Primaire grote vleugeldekveren	Helder grasgroen.	Helder grasgroen.	Hemelsblauw.	Hemelsblauw	Nvt.	Nvt.	Nvt.	Nvt.
Staat:								
Onderste grote staartpennen:	Rozerode tekening in de lengterichting van de veer.	Rozerode tekening in de lengte richting van de veer.	Witte tekening in de lengte richting van de veer.	Witte tekening in de lengte richting van de veer	Roze tekening in de lengte richting van de veer.	Roze tekening in lengte richting van de veer.	Nvt.	Nvt.

Keurtechnische aanwijzingen Prinses van Walesparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels lijken doorgaans op de pop. De man heeft veel langere middelste verlengde staartpennen. De conditie moet streng beoordeeld worden, maar ook formaat en model spelen een belangrijke rol. Het model van de vogel oogt smal, door de verlengde staartpennen. Smalle vogels dienen echter gestraft te worden.</p> <p>Kleur: De kleur van de snavel van de pop wordt in de broedtijd diep rood. De kleur van de bevedering moet diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Tekening: De keelstreek dient zo egaal mogelijk gekleurd te zijn en is aan de bovenzijde scherp, maar aan de borstzijde gaat deze geleidelijk over in de borstkleur. De vleugeltekening moet een regelmatig verloop hebben. De violette stuitkleur kan bij de Prinses van Walesparkieten aanmerkelijk variëren. Vooral bij de poppen is de stuitkleur dikwijls aanzienlijk donker dan bij de man. De baarden van de stuitbevedering bezitten aan de top over een lengte van 1-2 mm de violette kleur, welke overgaat in hemelsblauw en vervolgens in bleekgeel. De haakjes van het bleekgele deel zijn zwart. Deze combinatie geeft grauwoen als totaalkleur. De violette baardtoppen liggen op deze grauwoene ondergrond. Des te langer deze violet baardtoppen zijn, des te sprekender wordt de totaalkleur van de stuit. Bij de mannen zien we dat deze violette baardtoppen over het algemeen langer zijn dan bij de poppen, maar ook bij de mannen kan deze lengte aanzienlijk variëren. Vandaar de variatie in stuitkleur. Bij de keuring moet de voorkeur worden gegeven aan de diepst mogelijke violette stuitkleur. Wel moet er rekening mee gehouden worden dat de poppen een iets blekere stuitkleur hebben als de mannen.</p>
Blauw:	<p>Algemeen: Zie wildkleur.</p> <p>Kleur: Zie wildkleur.</p> <p>Tekening: Zie wildkleur.</p>
Lutino:	<p>Algemeen: Zie wildkleur.</p> <p>Kleur: Zie wildkleur. Vaak toont de lutino nog enigszins een groene aanslag. Dit dient streng beoordeeld te worden in de rubriek kleur.</p> <p>Tekening: De keelstreek dient zo egaal mogelijk gekleurd te zijn.</p>
Albino:	<p>Algemeen: Zie wildkleur.</p> <p>Kleur: De kleur dient smetteloos wit te zijn, zonder enige aanslag. Vaak toont de albino nog een blauwe aanslag. Dit dient streng beoordeeld te worden in de rubriek kleur.</p>

HET GESLACHT BARNARDIUS:

Tot het geslacht *Barnardius* behoren de volgende twee soorten met ondersoorten

Barnardius barnardi barnardi : Barnardparkiet.
Barnardius b. whitei : Geen Nederlandse naam.
Barnardius b. macgillivrayi : Cloncurryparkiet.

Barnardius zonarius zonarius : Port Lincolnparkiet.
Barnardius z. semitorquatus : Twenty eight parkiet
Barnardius z. occidentalis : Geen Nederlandse naam.

De soorten van het geslacht *Barnardius*, ook wel de groep kraagparkieten genoemd, zijn herkenbaar aan de gele band in de nek. Ze zijn overwegend groen van kleur, hebben geen rugtekening en bezitten allen een lange trapsgewijze staart. Ze hebben een krachtige snavel.

Ze komen alleen voor op het vaste land van Australië en kennen geen seksueel dimorfisme, dus geen uiterlijk geslachtsonderscheid tussen man en pop.

De keuring van deze soorten zal hoofdzakelijk een conditiekeuring zijn. Wel moet echter gelet worden op de kleur en de tekening, welke bij enkele soorten regelmatig en scherp moet zijn.

Ook het formaat en het model spelen een steeds grotere rol, immers we kunnen ook bij dit geslacht inmiddels spreken van cultuurvogels.

De Barnardparkiet, *Barnardius barnardi*.

Nederlands : Barnardparkiet.
Engels : Barnard's parrakeet, Mallee ringneck parrot, Buln – Buln, Mallee parrot.
Duits : Barnardsittich, Bulla bullasittich
Frans : Perruche de Barnard, Perruche Bulla bulla.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Barnardparkiet is als volgt te herleiden. Barnardius (1786 – 1861) was een hoge ambtenaar in de Engelse Kroonkoloniën met een diepgaande interesse voor planten en dieren

De herkomst van deze vogels is Australië. Aan de naam Mallee ringneck parrot is de herkomst ook af te leiden. Met Mallee worden in Australië meerdere soorten eucalyptussen aangeduid, die in een droge omgeving voorkomen en een struikachtig uiterlijk hebben.

De barnardparkieten komen echter ook voor in open bos en in bomen rond cultuurgronden en langs waterlopen.

Ze komen vrij algemeen voor en houden zich het meest op in paren of kleine groepen. Als het kleine groepen betreft zijn het meestal ouders met jongen. Ze worden vaak aangetroffen op de grond op zoek naar voedsel. Op het heetst van de dag rusten ze uit onder het gebladerte van de bomen.

De voeding bestaat uit zaden van grassen en allerlei kruidachtige planten. Daarnaast voeden ze zich met bloesems, vruchten, bessen en diverse soorten insecten en hun larven.

De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels twee jaar of ouder zijn.

Ze broeden bij voorkeur in boomholtes, niet ver verwijderd van water. In gevangenschap broeden ze zeer goed in nestblokken van 60 cm, met een bodemoppervlak van 20 x 20 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 6 cm zijn. Er is uiterlijk nagenoeg geen geslachtsonderscheid.

De ondersoorten:

Van de Barnardparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend.

Barnardius b. barnardi : Barnardparkiet.
Barnardius b. whitei : Geen Nederlandse naam.
Barnardius b. macgillivrayi : Cloncurryparkiet.

De ondersoort *Barnardius b. whitei* wijkt slechts weinig af van de nominaatvorm. Het groen is bij de *Barnardius b. whitei* met name op de borst en de buik, veel bleker van kleur.

Verder is er meer variatie in kleur en is de rug grijsgroen met een donkerblauwe waas.

Gelet hierop is afgezien van een uitgebreide kleuromschrijving.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Barnardparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- C Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Barnardparkiet zijn de volgende mutaties bekend:

Aqua	: Deze vererft recessief.
Fallow	: Deze vererft recessief.
Turquoise	: Deze vererft vermoedelijk dominant, is echter nog zeer zeldzaam.
Dominant bont	: Deze vererft dominant.
Recessief bont in geel	: Deze vererft recessief.
Recessief bont in oranje	: Deze vererft recessief.
Lutino	: Vererving niet bekend.
Cinnamon	: Vererving niet bekend.

Het is nog te prematuur om hier nu reeds beschrijvingen van op te nemen in deze standaard.

Fysieke standaard van de Barnardparkiet:

Formaat:

De Barnardparkiet is 35 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De Barnardparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De staart loopt trapsgewijs.

Houding:

Wanneer de Barnardparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Barnardparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn..

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De ogen dienen een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is bij de man breed en fors. De snavel van de pop is duidelijk smaller en minder fors. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar te sluiten en moeten onbeschadigd zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon:

De tekeningsonderdelen van de Barnardparkiet zijn:

- Vleugels: Middelste vleugelveren kleurafwijkend. Overige veren omzoomd.
- Masker: Voorhoofdsband, wangen en keel.
- De buik: Buikband.
- De nek: Nekband.
- Staart: Lichte omzoming uiteinden onderstaartpennen.

De kleurstandaard Barnardparkiet

Kleurslag:	Man en pop:
Kleur:	Wildkleur.
Kop en masker:	
Boven- en achterschedel:	Bovenschedel geelgroen naar de achterschedel overgaand in olijfgroen en blauwachtig grijs.
Lichaam:	
Mantel:	Overwegend donker blauwgrijs. Bij de pop veelal iets lichter van kleur.
Hals, borst, buik, dijen en anaalstreek:	Groen.
Stuit:	Groen.
Vleugels:	
Vleugelveren:	Overwegend blauwgroen en geelgroen.
Staat:	
Bovenstaartdekveren:	Blauwachtig groen.
Onderstaartdekveren:	Blauwachtig groen.
Bovenste grote staartpenen:	Blauwachtig groen uitlopend naar donkerblauw.
Overige onderdelen:	
Snavel:	Zeer lichtgrijs.
Poten:	Grijs.
Nagels:	Donkergrijs tot zwart.
Ogen:	Donkerbruin.
Tekening:	
Kop en masker:	
Voorhoofd:	Donkerrode voorhoofdsband doorlopend tot onder de ogen en naar de bovenschedel toe afgezet met een smalle geelgroene band.
Wangen en keel:	Overwegend blauw tot blauwgroen. Varieert per vogel.
Oorstreek en zijkanten hals	Overwegend groen tot groen blauwachtig. Varieert per vogel.
Lichaam:	
Nekband:	Geel. Vaak in het midden van de nek smaller en uitlopend naar geelgroen.
Buik:	Nagenoeg in het midden van de buik een overwegend geelrode of roodgele in breedte variabele band over de gehele buikbreedte. Bij sommige vogels ontbreekt deze band bijna in z'n geheel.
Vleugels:	
Duimveren en vleugelbocht:	Violetachtig donkerblauw.
Buitenvlag grote vleugelpennen:	Violetachtig donkerblauw.
Grote vleugelpennen	Zwart.
Staat:	
Onderste grote staartpenen:	Overwegend bleek blauw aan de uiteinden enigszins omzoomd.

Keurtechnische aanwijzingen Barnardparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels zijn veel fletser van kleur. Bij jonge vogels is de gele nekband en de geelrode en of roodgele borstband nog niet compleet. Jonge vogels laten vaak ook nog rode veertjes in nek-, borst-, en buikbevedering zien. De conditie moet streng beoordeeld worden evenals het formaat en het model.</p> <p>Kleur: De overwegend groene kleur van de Barnardparkiet kent vele variaties. De kleur moet diep en zoveel mogelijk egaal zijn. In het algemeen zijn de poppen iets minder intensief van kleur dan de mannen. Hier dient bij de keuring rekening mee gehouden te worden.</p> <p>Tekening: De gele nekband is niet zeer strak en mag in het midden iets onderbroken en groen van kleur zijn. Het geheel ontbreken van de buikband dient bestraft te worden bij tekening. De in breedte variabele buikband is niet strak en kan in kleur variëren van overwegend geel tot overwegend rood. Een egaal gekleurde borstband verdient de voorkeur, een niet egaal gekleurde borstband dient echter niet bestraft te worden.</p>
-------------------	---

De Cloncurryparkiet, *Barnardius b. Macgillivrayi*.

Nederlands	: Cloncurryparkiet.
Engels	: Cloncurry parrot.
Duits	: Cloncurrysittich.
Frans	: Perruche de Cloncurry.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Cloncurryparkiet is als volgt te herleiden. Barnardius (1786 – 1861) was een hoge ambtenaar in de Engelse Kroonkoloniën met een diepgaande interesse voor planten en dieren. Macgillivrayi komt van Alexander Sykes Macgillivray (1853 – 1907). Hij was een Australische boer, die veel op ontdekkingsreis ging in het binnenland en daar deze vogels ontdekte. De naam Cloncurry komt van een stad in het binnenland van Queensland, de omgeving waar deze parkiet voorkomt.

Het leefgebied van de Cloncurryparkiet bestaat uit glooiend en vrij droog heuvelachtig terrein tot grote gebieden met open grasland, open bossen, dicht struikgewas en grote waterlopen. Afhankelijk van het beschikbare voedsel verplaatsen ze zich in hun leefgebied.

Vaak worden ze waargenomen in paren of kleine groepjes. Kleine groepjes zijn vaak ouderparen met hun jongen. Ze vertoeven graag op de grond, op zoek naar de zaden van grassen en allerlei onkruiden. Vanwege het droge en dorre leefgebied zijn ze echter genoodzaakt het overgrote deel van hun voeding in de bomen en de struiken te zoeken. De voeding bestaat uit de eerder genoemde zaden van grassen en allerlei kruidachtige planten en verder uit bloesems, vruchten, bessen en diverse soorten insecten en hun larven.

De beste broedresultaten zijn te verwachten als de vogels twee jaar of ouder zijn.

Cloncurryparkieten broeden bij voorkeur in boomholten van eucalyptusbomen. De hoogte van de nestholten varieert van drie tot twintig meter. In gevangenschap broeden ze zeer goed in nestblokken van 60 cm, met een bodemoppervlak van 25 x 25 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 7 cm zijn.

Er is uiterlijk enig geslachtsonderscheid. Poppen zijn meestal iets minder intensief van kleur dan de mannen. Verder is de snavel van de man aan de basis breder dan die van de pop en is de pop vaak iets kleiner dan de man.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Cloncurryparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- Zwart eumelanine
- Geel psittacine
- Rood psittacine, nagenoeg tot geheel en selectief verwijderd.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Cloncurryparkiet zijn de volgende mutaties bekend:

Bont	: De vererving hiervan is nog niet geheel duidelijk. Waarschijnlijk gaat het hier om een dominante vererving.
Fallow	: De vererving hiervan is nog niet geheel duidelijk. Waarschijnlijk autosomaal recessief.
Lutino	: De vererving hiervan is niet bekend.
Melanistic	: De vererving hiervan is autosomaal recessief.

Het is nog te prematuur om van bovenstaande mutaties beschrijvingen op te nemen in deze standaard.

Fysieke standaard van de Cloncurryparkiet:

Formaat:

De Cloncurryparkiet is 33 cm. lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het einde van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel. De pop is iets kleiner.

Model:

De Cloncurryparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De staart loopt trapsgewijs.

Houding:

Wanneer de Cloncurryparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Cloncurryparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn..

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De ogen dienen een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is in verhouding tot de kop tamelijk fors, bij de man forser dan bij de pop. De snavel dient onbeschadigd zijn. De ondersnavel moet goed passen in de bovensnavel.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Cloncurryparkiet zijn:

- Borst: Enigszins gehamerd.
- De vleugeltekening: Deze beslaat de vleugeldeveren en de grote vleugelveren.
- De buiktekening: Deze kleur is afwijkend van de lichaamskleur.
- Scheiding mantel – nek: Hier bevindt zich een kleurafwijkende band.
- De vleugelbocht en vleugelrand: Afwijkend van kleur ten opzichte van de vleugelkleur.
- Grote vleugelveren. Afwijkend van de vleugelkleur.
- Vleugelde: Iets gehamerd.
- De wang- kin en keeltekening: Deze is afwijkend van de lichaamskleur.
- De bovenste en onderste grote staartveren: Afwijkend van de lichaamskleur.

De kleurstandaard Cloncurryparkiet

Kleurslag:	Man en pop:
Kleur:	Wildkleur.
Kop en masker:	
Voorhoofd, boven en achterschedel en nek:	Blauwachtig groen.
Lichaam:	
Borst:	Groengeel met blauwachtige waas.
Buik:	Geel met soms hier en daar groenachtige veertjes.
Mantel en stuit:	Blauwachtig groen.
Anaalstreek:	Blauwachtig groen met soms hier en daar geelachtige veertjes.
Vleugels:	
Bovenste vleugeldekveren:	Blauwachtig groen.
Staart:	
Bovenstaartdekveren:	Blauwachtig groen.
Onderstaartdekveren:	Blauwachtig groen met soms hier en daar geelachtige veertjes.
Overige onderdelen:	
Snavel:	Lichtgrijs.
Poten:	Grijs.
Nagels:	Zwart.
Ogen:	Donkerbruin.
Tekening:	
Kop en masker:	
Wangen, kin en keel:	Hemelsblauw. Verspreiding van het blauw varieert per vogel.
Oorstreek:	Blauwachtig groen.
Lichaam:	
Nekband:	Geel, in breedte variërend.
Borst:	Enigszins gehamerd.
Buik:	Geel met soms een iets oranje schubtekening.
Vleugels:	
Vleugeldek:	Gehamerd. Elke veer blauwgroen omzoomd.
Vleugelbocht en vleugelrand:	Hemelsblauw overgaand naar kobaltblauw.
Grote vleugelpennen:	Zwart met lichte buitenvlag
Staart:	
Bovenste grote staartpennen:	Blauwgroen uitlopend naar donkerblauw.
Onderste grote staartpennen:	Hemelsblauw.

Keurtechnische aanwijzingen Cloncurryparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels zijn in het geheel wat bleker van kleur en hebben een nog niet volledig gevormde nekband. Vaak hebben ze, met name de poppen, een oranje gekleurde voorhoofdsband, die echter na de eerste rui verdwijnt.</p> <p>De conditie moet streng beoordeeld worden, maar ook het formaat en het model spelen een belangrijke rol.</p> <p>Kleur:</p> <p>De kleur moet diep en zoveel mogelijk egaal zijn.</p> <p>Het vleugeldek bij de pop is veelal minder intensief blauwgroen dan bij de man. In het algemeen zijn de poppen iets minder intensief van kleur dan de mannen. Hier dient bij de keuring rekening mee gehouden te worden.</p> <p>Tekening:</p> <p>De gele scheiding mantel – achternek is aan de achternek vrij strak, maar aan de mantelzijde veel minder strak.</p> <p>De buikkleur is niet strak afgelijnd met de borst en de anaalstreek. De hamertekening in het vleugeldek en op de borst wordt veroorzaakt door de iets lichtere zoompjes van de vleugeldekveertjes en dient een regelmatig verloop te hebben.</p>
-------------------	---

De Port Lincolnparkiet, *Barnardius zonarius*.

Nederlands	: Port Lincolnparkiet.
Engels	: Port Lincoln parrot, Bauer's parrakeet, Zoned parrakeet, Yellow banded parrot.
Duits	: Ringsittich, Bauers Ringsittich, Port Lincoln Sittich.
Frans	: Perruche a barbe bleue, Perruche de Bauer.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Port Lincolnparkiet is als volgt te herleiden. *Barnardius* is de naam van een hoge ambtenaar in de Engelse Kroonkoloniën die leefde van 1786 tot 1861 en een diepgaande interesse voor planten en dieren had. *Zonarius* betekent "met een band of ring". De toevoeging *occidentalis* zoals we zien bij één van de ondersoorten betekent "westelijk". *Semitorquatus* staat voor half gekraagd.

De Port Lincolnparkiet heeft zijn verspreidingsgebied van het oosten van Zuid-Australië en het zuidelijk deel van het Northern Territory tot aan de westkust van West-Australië. Het is een vogel die zich gemakkelijk (heeft) aanpast aan zijn leefgebied. Zijn verspreidingsgebied is dan ook groot en omvat een derde van Australië. Port Lincolnparkieten houden zich bij voorkeur op in dichte bossen langs de kust, half droge eucalyptusbossen, terreinen met acacia-, casuarina- en eucalyptusstruiken alsmede in boombestanden langs graanvelden. Vaak worden ze in paren of kleine groepen gezien. Gedurende de dag zoeken ze op de grond of in takken van bomen en struiken naar voedsel. Het voedsel bestaat in hoofdzaak uit (gras)zaden, bessen en andere vruchten, noten, nectar, bloesems van bladeren en insecten en hun larven. In hun natuurlijke leefomgeving maken Port Lincolnparkieten graag gebruik van broedholten in eucalyptusbomen waarvan de hoogte kan variëren van 3 tot 15 meter. In gevangenschap zijn ze wat betreft broedgelegenheid niet erg kieskeurig. Broedblokken met een afmeting van 50 tot 75 cm. hoog, een bodemoppervlak van ca. 25 x 25 cm. en een invlieggat van ca. 7 cm. worden meestal zonder problemen geaccepteerd. Wel is het verstandig meerdere nestblokken te verstrekken, zodat de vogels zelf hun nestkeuze kunnen bepalen. Als nestmateriaal kan een (iets vochtig gemaakt) mengsel van vochtige potgrond en houtspaanders in het blok worden aangebracht.

Veel vogels zijn op een leeftijd van een jaar al geslachtsrijp. De beste broedresultaten worden echter verkregen met vogels van twee jaar of ouder. Tussen beide geslachten is uiterlijk enig verschil. Zo is de zwarte kopkleur van de man iets intensiever van kleur dan die van de pop. Verder is de snavel van de man aan de basis breder dan die van de pop en is de pop vaak iets kleiner dan de man.

De ondersoorten:

Van de Port Lincolnparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend.

<i>Barnardius zonarius zonarius</i>	: Port Lincolnparkiet
<i>Barnardius zonarius occidentalis</i>	: Geen Nederlandse benaming.
<i>Barnardius zonarius semitorquatus</i>	: Twenty-eightparkiet.

De ondersoort *Barnardius z. occidentalis* wijkt slechts weinig af van de nominaatvorm. Het groen is bij de *Barnardius z. occidentalis* is in zijn geheel wat bleker van kleur. De kop is bleek grijszwart en de wangen zijn bleekblauw. Bovendien is deze ondersoort iets kleiner dan de nominaatvorm.

Gelet op de geringe verschillen is hier afgezien van een uitgebreide kleuromschrijving.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Port Lincolnparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- Zwart eumelanine
- Geel psittacine
- Rood psittacine, nagenoeg tot geheel en selectief verwijderd.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Port Lincolnparkiet komen onder andere de volgende mutaties voor:

Donkerfactor	: Deze vererft autosomaal dominant.
Blauw	: Deze vererft autosomaal recessief.
Bont.	: Deze vererft autosomaal dominant.
Lutino	: De vererving hiervan staat nog niet vast.
Cinnamon	: De vererving hiervan staat nog niet vast.
DD Groen	: De vererving hiervan staat nog niet vast.

Het is echter te prematuur deze mutaties nu reeds in een kleurstandaard te beschrijven.

Fysieke standaard van de Port Lincolnparkiet:

Formaat:

De Port Lincolnparkiet is 38 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het uiteinde van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel. De pop is qua formaat vrijwel gelijk aan de man.

Model:

De Port Lincolnparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een nagenoeg rechte lijn met de staart te vormen. De staart loopt trapsgewijs.

Houding:

Wanneer de Port Lincolnparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Port Lincolnparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. De vogel moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop en dient een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is bij de man aan de basis breed en fors. De snavel van de pop is duidelijk smaller aan de basis en minder fors. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar te sluiten en moeten onbeschadigd zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Port Lincolnparkiet zijn:

- De gehele kop: Afwijkend van de lichaamskleur.
- Nek: Nekband.
- Wangen en hals: Afwijkend van de lichaamskleur.
- De vleugeldek: Licht gehamerd.
- Grote vleugelpennen: Afwijkend van de lichaamskleur.
- Vleugelbocht en vleugelranden: Afwijkend van kleur met kleurafwijkende buitenvlag.
- Borst: Licht gehamerd.
- De staart: Veeruiteinden licht omzoomd.

De kleurstandaard Port Lincolnparkiet

Kleurslag:	Man en pop:
Kleur:	Wildkleur.
Lichaam:	
Rug en mantel:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Stuit:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Borst:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Buik:	Geel naar de onderbuik geleidelijk overgaand naar lichtgroen.
Onderbuik:	Lichtgroen.
Anaalstreek:	Licht geelachtig groen.
Vleugels:	
Grote vleugeldekveren:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Middelste vleugeldekveren:	Iets blauwachtig groen.
Staart:	
Bovenstaartdekveren:	Donkergroen.
Onderstaartdekveren:	Licht geelachtig groen.
Overige onderdelen:	
Snavel:	Hoornkleurig.
Poten:	Grijs.
Nagels:	Zwart.
Ogen:	Donkerbruin.
Tekening:	
Kop en masker:	
Kop:	Man: zwart - Pop: mat zwart.
Wangen, oorstreek en hals:	Violetblauw.
Lichaam:	
Nekband:	Geel.
Borst:	Donkere hamertekening.
Vleugels:	
Vleugelveren:	Licht gehamerd.
Grote vleugelpennen:	Zwart met lichtere buitenvlag.
Vleugelbocht en vleugelranden:	Violetblauw.
Staart:	
Bovenste grote staartpennen:	Donker groenachtig blauw.
Onderste grote staartpennen:	Licht violetachtig blauw, licht omzoomd.

Keurtechnische aanwijzingen Port Lincolnparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels lijken doorgaans op de ouders, maar het zwart aan de kop is meer bruinzwart. Na ongeveer een jaar zijn ze volledig doorgekleurd en uitgegroeid. De pop is qua formaat vrijwel gelijk aan de man. De snavel is bij de man aan de basis breder dan bij de pop. De conditie moet streng beoordeeld worden evenals het formaat en het model.</p> <p>Een groengele buik kan duiden op bastaardering met de Twenty-eightparkiet. Ook een in geringe mate aanwezige rode voorhoofdsband duidt op bastaardering met de Twenty-eightparkiet</p> <p>Kleur: De kleur moet diep en egaal zijn.</p> <p>Tekening: De hamertekening op de borst dient fijn en regelmatig te zijn. De kleurscheiding tussen de donkergroene borst en gele buik dient zo strak mogelijk te zijn. Een te onregelmatige kleurscheiding dient bestraft te worden bij tekening.</p> <p>Ter hoogte van de pootinplant bevindt zich een kleurscheiding tussen de diep gele buik, de groene onderbuik en anaalstreek. Deze kleurscheiding is niet scherp.</p> <p>De verspreiding van de violetblauwe kleur (tekening) van de wangen, de oorstreek en de hals is per vogel variabel.</p> <p>Rood boven de snavel is fout en dient bestraft te worden bij tekening.</p>
-------------------	--

De Twenty-eightparkiet, *Barnardius zonarius semitorquatus*.

Nederlands	: Twenty-eightparkiet.
Engels	: Twenty-eight parrot, Yellow napped parrakeet, Yellow collared parrakeet.
Duits	: Kragensittich
Frans	: Perruche a collier jaune, Perruche Twenty-eight.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Twenty-eightparkiet is als volgt te herleiden. Barnardius (1786 – 1861) was een hoge ambtenaar in de Engelse Kroonkoloniën met een diepgaande interesse voor planten en dieren.

Zonarius betekent met een band of ring. Semitorquatus betekent half gekraagd.

Twenty-eight heeft niets te maken met het getal 28, maar slaat op de roep van de vogel. De roep heeft drie lettergrepen, evenals bij de *Barnardius z. occidentalis*. De nominaatvorm, de Port Lincolnparkiet, heeft een roep van twee lettergrepen.

Het woongebied van de Twenty-eightparkiet loopt van de zuidwestelijke hoek van West-Australië, vanaf Albany tot net ten noorden van Perth. Hij is daar vrij algemeen.

Ze hebben een duidelijke voorkeur voor beboste gebieden, waar ze veelal langs de bosranden paarsgewijs of in kleine groepjes worden aangetroffen. Kleine groepjes betreffen bijna altijd oudervogels met jongen. Wat betreft hun voeding hebben ze een voorkeur voor de zaden en de vruchten van veel eucalyptusbomen. Verder is het voedsel dat ze tot zich nemen vergelijkbaar met dat van de Port Lincolnparkiet.

De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels twee jaar of ouder zijn.

Ze broeden bij voorkeur in holten van boomtakken en boomstammen van zowel dode als levende bomen. De hoogte van de nestholten kan variëren van 2,5 tot 14 meter. In gevangenschap broeden ze zeer goed in nestblokken van 60 tot 75 cm, met een bodemoppervlak van 20 x 20 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 7 cm zijn.

Er is uiterlijk enig geslachtsondscheid. De pop is iets fletser van kleur en heeft weinig of geen rood op het voorhoofd. Poppen zijn vaak ook iets kleiner dan de man. Verder is de snavel van de man groter en aan de basis breder dan die van de pop.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Twenty eightparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- Zwart eumelanine
- Geel psittacine
- Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Twenty-eightparkiet zijn onder andere de volgende mutaties bekend:

Donkerfactor	: Deze vererft autosomaal dominant
Aqua	: Deze vererft autosomaal recessief
Fallow	: Deze vererft autosomaal recessief
Cinnamon	: Deze vererft geslachtsgebonden.
Bont.	: Deze vererft autosomaal dominant.
Lutino	: De vererving hiervan is nog onbekend.

Het is echter te prematuur om bovenstaande mutaties nu reeds in een kleurstandaard te beschrijven.

Fysieke standaard van de Twenty-eightparkiet:

Formaat:

De Twenty-eightparkiet is 40 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het uiteinde van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel. De pop is qua formaat vrijwel gelijk aan de man.

Model:

De Twenty-eightparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De staart loopt trapsgewijs.

Houding:

Wanneer de Twenty-eightparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Twenty-eightparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn..

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop en dient een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is vrij fors. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar te sluiten en moeten onbeschadigd zijn. De snavel is bij de man groter en aan de basis breder dan bij de pop.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6,5 mm

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Twenty-eightparkiet zijn:

- De gehele kop: Afwijkend van de lichaamskleur.
- Voorhoofdsband: Bevindt zich direct boven de snavel.
- Wangen, oorstreek en hals: Afwijkend van de lichaamskleur.
- Nekband: Onder de wang beginnend en in de nek steeds breder wordend.
- Borst: Fijne hamertekening.
- Mediale vleugeldekveren: Voorzien van zoompjes.
- Vleugelbocht en vleugelranden: Afwijkend van de lichaamskleur.
- Onderste grote staartveren: Afwijkend van de lichaamskleur.

De kleurstandaard Twenty- eightparkiet

Kleurslag:	Man en pop
Kleur:	Wildkleur.
Lichaam:	
Rug en mantel:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Stuit:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Borst en buik:	Donkergroen met blauwe weerschijn.
Anaalstreek en dijen:	Geelachtig groen.
Vleugels:	
Vleugelveren:	Donkergroen met blauwe weerschijn
Staart:	
Bovenstaartdekveren:	Donkergroen
Onderstaartdekveren:	Geelgroen.
Bovenste grote staartveren:	Donkergroen uitlopend naar blauwgroen.
Overige onderdelen:	
Snavel:	Hoornkleurig lichtgrijs.
Poten:	Grijs.
Nagels:	Zwart.
Ogen:	Donkerbruin.
Tekening:	
Kop en masker:	
Kop:	Man: Zwart – Pop: mat zwart.
Voorhoofdsband:	Man: Rood. – Pop: veel minder rood of geen rood.
Wangen, oorstreek en hals:	Donker violetachtig blauw.
Lichaam:	
Nekband:	Geel.
Borst:	Donkere hamertekening.
Vleugels:	
Middelste vleugeldekveren:	Licht blauwgroene met enkele blauwe veertjes.
Grote vleugelveren:	Zwart met blauwgroene buitenvlag.
Vleugelbocht en vleugelranden:	Lichtgroene vlek, met donkerblauwe rand.
Staart:	
Onderste grote staartpennen:	Bleek violetblauw.
Bovenstaartdekveren:	Groen met blauwe buitenvlag

Keurtechnische aanwijzingen Twenty eightparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels zijn fletser van kleur en vaak is de kop niet zwart, maar meer bruinzwart. Ze kunnen direct al enkele rode veertjes op het voorhoofd tonen. Na ongeveer twee jaar zijn ze volledig doorgekleurd en uitgegroeid. De pop is qua formaat vrijwel gelijk aan de man. De snavel is bij de man aan de basis breder dan bij de pop. De conditie moet streng beoordeeld worden evenals het formaat en het model. Een kleurafscheiding met duidelijk kleurverschil tussen borst en buik duidt op bastaardering met de Port Lincolnparkiet.</p> <p>Kleur: De kleur moet diep en egaal zijn.</p> <p>Tekening: De gele nekband loopt ongeveer van bovenkant linkerwangvlek tot bovenkant rechterwangvlek. Deze band is aan de bovenkant strakker dan aan de onderkant. De hamertekening op de borst dient fijn en regelmatig te zijn.</p> <p>Veel vogels laten een niet strakke kleurscheiding zien van een donkergroene borst naar een iets lichtere donkergroene buik. Dit dient niet bestraft te worden. Een duidelijk zichtbare kleurafscheiding tussen borst en buik dient echter wel bestraft te worden evenals het tonen van gele veertjes in de buik. Gestreefd dient te worden naar een in elkaar overvloeiende donkergroene borst en -buik zonder kleurscheiding. De verspreiding van de violetblauwe kleur van de wangen, oorstreek en hals, varieert per vogel. De rode voorhoofdsband van de man dient vrij strak te zijn. Bij de pop hoeft het geen echte band te zijn, een aantal rode veertjes is voldoende. Het ontbreken hiervan dient bestraft te worden bij tekening</p>
-------------------	---

HET GESLACHT PURPUREICEPHALUS:

Tot het geslacht *Purpureicephalus* behoort de volgende soort:

Roodkapparkiet: *Purpureicephalus spurius*

Deze soort wordt met name gekenmerkt door zijn vrij smalle voorhoofdsschedel, de lange smalle snavel en de bonte verscheidenheid aan prachtige kleuren.

Door de gespecialiseerde aanpassing van de snavel, is deze uitermate geschikt om de zaden uit de langwerpige urnvormige noten van de *Eucalyptus calophylla* te halen.

De keuring van deze soort zal hoofdzakelijk een conditiekeuring zijn. Wel moet echter gelet worden op de kleur en de tekening, welke regelmatig en scherp moet zijn.

De Roodkapparkiet. *Purpureicephalus spurius*

Nederlands	: Roodkapparkiet.
Engels	: Pileated parrot, Red-capped parrot, King parrot.
Duits	: Rotkappensittich, Purperkopsittich.
Frans	: Perruche a cape pourpre, Perruche a tete pourpre.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de roodkapparkiet is als volgt te herleiden.

Purpureicephalus betekent purperen kop en *spurius* onecht, nagemaakt.

Het verspreidingsgebied in het zuidwesten van West-Australië is vrij klein. Het strekt zich uit over de zuid-westhoek van Australië vanaf Perth in het noorden tot de zuidkust bij Esperance. Hij is daar afhankelijk van de urnvormige noten van de *eucalyptus calophylla*.

Het zijn met name de zaden van deze eucalyptussoort die een belangrijke voedselbron vormen voor de roodkapparkiet. Met hun speciaal gevormde snavel zijn ze in staat de zaden uit de urnvormige noten te halen. Verder voeden ze zich met vruchten uit verschillende andere bomen en houden ze ook van nectar. In de volière nemen ze ook fruit, groenvoer en allerlei graszaden tot zich.

Het zijn vogels, die graag een bad nemen

De beste broedresultaten worden verkregen met vogels van twee jaar of ouder.

Ze broeden bij voorkeur in hoge bomen. In gevangenschap accepteren ze nestblokken van 60 tot 70 cm hoog, een bodemoppervlak van 20 x 20 cm. en een invlieggat met een doorsnee van ongeveer 7,5 cm.

De vogels zijn van nature nogal nerveus, zodat het broedproces ongestuurd dient te verlopen.

De man helpt de pop de jongen voeren als ze enkele weken oud zijn.

De vogels hebben een grote knaaglust en dienen in de volière steeds de beschikking te hebben over knaagtakken.

De kleur van volwassen poppen kan sterk variëren. Sommige poppen zijn bijna even kleurrijk als mannen. Er zijn echter ook volwassen poppen die veel matter van kleur zijn.

De ondersoorten:

Van de Roodkapparkiet zijn geen ondersoorten bekend.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Roodkapparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- C Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Roodkapparkiet is de volgende mutatie bekend:

Lutino : deze vererft geslachtsgebonden recessief.

Het is echter te prematuur deze nu reeds in een kleurstandaard te beschrijven.

Fysieke standaard van de Roodkapparkiet:

Formaat:

De Roodkapparkiet is 37 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De Roodkapparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend.

De trapsgewijs lopende staart met zijn kenmerkende verlengde twee middelste pennen geeft de vogel een enigszins slank uiterlijk.

Houding:

Wanneer de Roodkapparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Roodkapparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De kop is vrij smal. De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

De ogen zijn centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De Roodkapparkiet heeft een kenmerkende lange, gebogen slanke snavel, welke onbeschadigd dient te zijn. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar aan te sluiten, de ondersnavel moet goed in de bovensnavel passen.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6 mm.

Bevedering:

Een onbeschadigd verenkleed dient glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Roodkapparkiet zijn:

- **Kop en masker:** Deze beslaat het voorhoofd, de schedel en de nek
- **Wangen:** Deze lopen van de snavelinzet onder langs de wangen tot de nek.
- **Buitenste staartveren:** Afwijkend van de lichaamskleur met een stiptekening
- **Anaalstreek den dijen:** Afwijkende van de lichaamskleur.
- **Grote vleugelveren:** Vertonen een kleurafwijkende buitenvlag.
- **Stuit:** Afwijkend van de lichaamskleur.
- **Rug- en vleugeldek:** Vertonen een zoomtekening.

De kleurstandaard van de Roodkapparkiet:

Kleurslag:	Man en pop:
Kleur:	Wildkleur.
Lichaam:	
Rugdek:	Helder groen.
Vleugels:	
Grote, middelste en kleine vleugeldekveren:	Helder groen.
Grote vleugelveren:	Helder groen.
Staart:	
Middelste bovenstaartveren:	Helder groen, naar de uiteinden toe overgaand in blauwgroen.
Overige onderdelen:	
Snavel:	Witachtig grijs.
Poten:	Bruin.
Nagels:	Donkergrijs.
Ogen:	Donkerbruine iris.
Tekening:	
Kop en masker:	
Voorhoofd:	Diep rood.
Schedel en nek:	Donkerrood.
Wangen:	Geelgroen.
Lichaam:	
Rugdek:	Donkergekleurde omzoming.
Borst en buik:	Mauvekleurig met violette gloed.
Anaalstreek en dijen:	Rood, met groene tekening.
Stuit:	Geelgroen.
Vleugels:	
Vleugeldek:	Donkergekleurde omzoming.
Grote vleugelveren:	Blauwe buitenvlag.
Vleugelbochten:	Donkerviolet.
Staart:	
Buitenste staartpennen:	Bleekblauw met witte omzoming.

Keurtechnische aanwijzingen Roodkapparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: De pop is in het algemeen minder briljant (valer) van kleur. Sommige poppen zijn echter bijna even briljant van kleur als de mannen en bezitten een nagenoeg gelijke kapkleur. Andere zijn beduidend matter van kleur en hebben een bijna groen schedeldek. Poppen tonen vaak aan de flanken en de onderstaartveren meer groen. De vorm van de kop bij de pop is meer rond en vaak kleiner en de snavel is duidelijk kleiner dan de man.</p> <p>Jonge vogels lijken op de pop. Ze hebben een groene kop en nek met een roodachtig bruine halsband. De borst is violetachtig bruin van kleur De conditie moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Kleur: De kleur moet helder en diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden. De kleur van de pop kan erg variabel zijn.</p> <p>Tekening: De wangen dienen vrij strak afgetekend te zijn. De omzoming op het rug- en vleugeldek dient een regelmatig verloop te hebben Strakke afscheidingen van de lichaamskleuren mogen geëist worden.</p>
-------------------	---

HET GESLACHT LATHAMUS:

Tot het geslacht Lathamus behoren de volgende soort:

Lathamus discolor : Swiftparkiet.

De swiftparkiet wijkt enigszins in zijn kenmerken en eigenschappen af van de overige Australische parkieten. Hij kan namelijk beschouwd worden als een soort tussenvorm tussen de parkieten en de lori's.

In hun bewegingen lijken ze veel op lori's, die ook vaak klauteren en klimmen en maar weinig op de grond komen.

Bovendien verschilt hun tong duidelijk van die van de parkieten. Deze is min of meer gevormd voor de opname van nectar en andere delen van bloesems. Er is echter geen sprake van een borstel tong, zoals bij de lori's.

De keuring van deze soorten zal hoofdzakelijk een conditiekeuring zijn. Wel moet echter gelet worden op de kleur en de tekening, welke regelmatig en scherp moet zijn.

Ook het formaat en het model spelen een steeds grotere rol. We kunnen immers bij dit geslacht inmiddels spreken van cultuurvogels.

De Swiftparkiet, *Lathamus discolor*.

Nederlands : Swiftparkiet, Zwaluwparkiet.
Engels : Swift parrot, Res shouldered parrot, Clink.
Duits : Schwalbensittich, Schwalbenlori.
Frans : Perruche de Latham, Perruche discolore.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Swiftparkiet is als volgt te herleiden.

De naam Lathamus komt van Dr. John Latham (1740 – 1837), de beroemdste Britse ornitholoog van de achttiende eeuw. Discolor betekent afwisselend, bont, veelkleurig. Swift is het Engelse woord voor gierzwaluw.

De Swiftparkiet broedt op het eiland Tasmanië en omliggende eilanden.

Deze vogels gaan in de herfst en de winter naar Australië, waar ze in grote groepen rond trekken zonder een vaste standplaats. Voor hun voeding zijn ze aangewezen op bomen. Ze hebben een voorkeur voor open droog loofbos.

In de bomen doen ze zich te goed aan bloesemblaadjes, nectar, stuifmeel, zaden en bessen, maar ook insecten, die op de bloesem en bloemen worden aangetroffen worden gegeten.

De beste broedresultaten worden verkregen met vogels die twee jaar of ouder zijn.

Ze broeden in holten van gombomen. De hoogte van de nestholten variëren van net boven de grond tot wel 20 meter hoog. In gevangenschap accepteren ze nestblokken van 35 - 40 cm. met een bodemoppervlak van 15 x 15 of 18 x 18 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 5,5 cm zijn.

Uiterlijk bestaat er tussen de man en de pop enig verschil in geslachtsonderscheid. De pop is in het geheel duidelijk minder intensief van kleur dan de man. De meeste poppen hebben een bruingele iris in plaats van een oranje iris zoals bij de man. Poppen bezitten ook altijd een "witte vleugelstreep" aan de onderzijde van de slagpennen.

De veren aan de anaalstreek bij de mannen zijn dieprood. De poppen bezitten hier veel minder rood en dit is ook minder intensief van kleur.

De ondersoorten:

Bij de Swiftparkiet worden geen ondersoorten onderscheiden.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Swiftparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- Zwart eumelanine.
- Geel psittacine.
- Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Swiftparkiet zijn onder andere de volgende mutaties bekend:

Pastel : deze vererft geslachtsgebonden recessief.
Faded : deze vererft autosomaal recessief.
Misty (bleekfactor) : deze vererft autosomaal dominant.

Ook is de donkerfactor opgetreden.

Bovendien probeert met door selectie een Swiftparkiet te kweken met een geheel rode buik en met een geheel rode borst en buik.

Het is echter nog te prematuur om hiervan nu reeds kleurbeschrijvingen in deze standaard op te nemen.

Fysieke standaard van de Swiftparkiet:

Formaat:

De Swiftparkiet is 25 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient in overeenstemming te zijn met het type van de vogel.

Model:

De Swiftparkiet moet een vrij slanke en min of meer ranke, maar toch goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is ongeveer gelijk aan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend.

De trapsgewijs lopende staart met zijn iets verlengde twee middelste pennen geeft de vogel een enigszins slank uiterlijk.

Houding:

De houding van de Swiftparkiet getuigt van levenslust. Angstige en zieke vogels tonen geen goede houding. Bij een goede houding dient het lichaam geheel vrij van de stok te zijn.

Wanneer de Swiftparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Ondanks de enigszins slanke verschijningsvorm moet de vogel in zijn geheel goed geproportioneerd zijn.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Swiftparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn..

Ogen

De ogen zijn centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De snavel is vrij klein en dient onbeschadigd te zijn. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar aan te sluiten. De ondersnavel moet goed in de bovensnavel passen.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel. De nagels dienen onbeschadigd te zijn.

Ringmaat:

5 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Swiftparkiet zijn:

- De koptekening: Deze beslaat het voorhoofd en de keelstreek, waar deze aan het eind naar beide zijden in een streep uitloopt. Verder een kapje op de kop.
- De vleugeltekening: Deze beslaat de vleugelbochten, vleugelranden en vleugeldekveren. Deze zijn afwijkend van kleur met kleurafwijkende buitenvlag.
- De rug en de mantel: Deze vertoont omzoming.
- De staarttekening: Staartpennen zijn afwijkend van kleur en tonen omzoming.
- De anaalstreek: Deze vertoont een brede omzoming.

De kleurstandaard Swiftparkiet

Kleurslag:	Man en pop:
Kleur:	Groen (Wildkleur).
Kop en masker:	
Bovenschedel.	Groen.
Lichaam:	
Borst:	Geelachtig groen.
Buik:	Geelachtig groen.
Nek:	Groen.
Rugdek:	Groen.
Onderrug en stuit:	Groen.
Vleugels:	
Grote, middelste en kleine vleugeldekveren	Groen.
Staat:	
Bovenst- en onderstaartdekveren:	Groen.
Overige onderdelen:	
Snavel:	Hoornekleurig.
Poten:	Hoornekleurig grijs.
Nagels:	Donkerbruin tot zwart.
Ogen:	Iris geel /oranje met een donkere pupil.
Tekening:	
Kop en masker:	
Voorhoofdsband:	Rood.
Keel en bef:	Rood, afgezet met smalle gele rand.
Bovenschedel:	Donkerblauw kapje.
Lichaam:	
Rug ,mantel, vleugeldek en borst:	Vertonen een donkere omzoming.
Anaalstreek:	Groen met rode zomen.
Vleugels:	
Vleugelbochten:	Rood.
Buitenkant grote vleugeldekveren:	Rood.
Grote vleugeldekveren:	Blauwzwart, met geelgroene buitenvlag.
Buitenste vleugelranden:	Blauw tot zwart.
Binnenste vleugeldekveren:	Bij de pop een witte streep.
Staat:	
Onderstaartdekveren:	Rode zomen.
Grote staartpennen:	Dof bruinrood.

Keurtechnische aanwijzingen Swiftparkiet.

Groen (Wildkleur):	<p>Algemeen: De poppen zijn minder intensief van kleur en bezitten minder rood op de keel, bef en onderstaartdekveren. De meeste poppen hebben een bruingele iris, in plaats van een geel oranje, zoals bij de man. Jonge vogels lijken op de pop, maar zijn in het geheel bleker van kleur. Het rood aan de onderstaartdekveren ontbreekt. De iris van de ogen is bruin. Er zijn kwekers, die door selectieve kweek Swiftparkieten met een geheel rode buik/borst te kweken. Bij dergelijke vogels eisen we een geheel egaal rode buik en/of borst. Omdat deze kweek echter nog in ontwikkeling is, dienen we soepel om te gaan met vogels waarvan de buik/borst nog niet geheel egaal rood is. Bij aantreffen van dergelijk nagenoeg rode vogels dient men hier dan ook een positieve benaderingswijze toe te passen. De man heeft over het algemeen iets langere middelste verlengde staartpennen dan de pop. De conditie moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Kleur: Rode veren op borst en buik dienen gestraft te worden bij kleur, al naar gelang de ernst van de fout met 1 of 2 punten. De kleur moet diep en egaal zijn. Dit dient streng beoordeeld te worden. Zie echter ook de algemene keuraanwijzingen hierboven.</p> <p>Tekening: De diverse tekeningspatronen dienen diep doorgekleurd te zijn. Bij de pop, die minder intensief van kleur is dan de man, dient hierbij enige soepelheid betracht te worden. Het rood van het masker moet bij de man diep rood zijn en vrij goed afgescheiden (enige soepelheid betrachten!). De vleugeltekening dient symmetrisch te zijn, evenals de rode brede omzoming van de veren van de anaalstreek. De borst van de pop toont doorgaans een donkere omzoming van de veren. Echter ook mannen kunnen dit laten zien. Er moet een blauw kapje op de kop achter de rode voorhoofdsband aanwezig zijn.</p>
---------------------------	---

HET GESLACHT ALISTERUS (KONINGSPARKIET):

Tot het geslacht *Alisterus* behoren de volgende soorten:

<i>Alisterus scapularis</i>	: Australische koningsparkiet.
<i>Alisterus chloropterus</i>	: Groenvleugel koningsparkiet.
<i>Alisterus amboinensis</i>	: Ambon koningsparkiet.

Deze soorten worden met name gekenmerkt door hun diep rode kleuren en zij bezitten daarbij ook groene en blauwe veervelden. Ze bezitten naar verhouding een kleine snavel en een lange staart.

De keuring van deze soort zal hoofdzakelijk een conditiekeuring zijn. Wel moet echter gelet worden op de kleur en de tekening, welke regelmatig en scherp moet zijn.

De Australische koningsparkiet, *Alisterus scapularis scapularis*.

Nederlands:	Australische koningsparkiet
Engels:	King parrakeet, king parot, king lory, Red lory.
Duits:	Koningsittich.
Frans:	Platycerque à croupion bleu.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Australische koningsparkiet is als volgt te herleiden. *Scapularis* betekent geschouderd.

De koningsparkiet is een vrij algemeen voorkomende vogel in Oost-Australië en dan met name in de kustgebieden en berggebieden tot een hoogte van ongeveer 2000 meter.

Ze komen zowel paarsgewijs als in kleine groepen voor. Hun voedsel zoeken ze in bomen, struiken en op de grond. Ze voeden zich met zaden van diverse planten en grassen. Daarnaast staan vruchten, bessen, noten bloesems, bladknoppen, nectar en insecten en hun larven op hun menu. In het algemeen hebben ze een voorkeur voor halfrijpe maïs en zaden van eucalyptusbomen en acacia's.

Gezien de diversiteit in de voeding is ook in de volière een gevarieerd menu gewenst.

De beste broedresultaten worden verkregen met vogels van drie jaar of ouder.

Koningsparkieten broeden bij voorkeur hoog in nestholten waarvan de ingang hoog in de stam zit en de diepte van de holte tot aan grondniveau komt. In gevangenschap broeden ze zeer goed in een staand blok van 1.80 tot 2.00 m hoog, met een bodemoppervlak van 25 x 25 cm.

Ze zijn nogal kieskeuring in het uitkiezen van een nestplaats.

De broedduur bedraagt ongeveer twintig dagen en het aantal eieren ligt doorgaans tussen de drie en zes.

Als de jongen enkele dagen oud zijn helpt de man de pop bij het voeren van de jongen.

De ondersoorten:

Van de Australische Koningsparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend.

1. *Alisterus scapularis scapularis* : Australische koningsparkiet
2. *Alisterus scapularis minor* : Kleine Australische koningsparkiet

Het enige verschil tussen beide ondersoorten is het formaat. De *Alisterus s. minor* is ongeveer 4 cm kleiner dan de *Alisterus s. scapularis*.

De *A.s. minor* komt voor in het noordoosten van Queensland.

In de volières is er geen of nagenoeg geen verschil meer waar te nemen, omdat ze in de loop van tientallen jaren onderling aan elkaar gepaard zijn. Er wordt dan ook geen aparte kleurbeschrijving opgenomen.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Australische koningsparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- c. Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Australische koningsparkiet zijn onder andere de volgende mutaties bekend:

Geel (geen lutino), pastel c.q. dilute (overgoten) en blauw c.q. turquoise. De vererving hiervan is nog onbekend. Het is dan ook nog te prematuur deze nu reeds in een kleurstandaard te beschrijven.

Fysieke standaard van de Australische koningsparkiet:

Formaat:

De Australische koningsparkiet is ongeveer 42 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

De pop is vaak wat breder dan de man.

Model:

De Australische koningsparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is wat langer dan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend.

Houding:

Wanneer de Australische koningsparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Australische koningsparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekjes rond de neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

In verhouding met het lichaam heeft de Australische koningsparkiet geen grote kop. De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

De ogen zijn centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De Australische koningsparkiet heeft een bij de grootte van de kop passende snavel, welke onbeschadigd dient te zijn. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar aan te sluiten. De ondersnavel moet goed in de bovensnavel passen.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

7 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Australische koningsparkiet zijn:

- Achterschedel - nek: Hier bevindt zich een vrij strakke kleurafscheiding met de kop
- Onderstaartveren: vertonen een omzoming.
- Vleugels: Vertonen een kleurafwijkende vleugelbalk.
- Ogen: Bij de man een zeer fijne rand van rode veertjes.

Kleurstandaard Australische koningsparkiet:

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur:
Kop en masker:		
Kop en hals:	Diepscharlaken rood.	Groen.
Lichaam:		
Borst:	Diepscharlaken rood.	Groen met roodbruine gloed.
Buik:	Diepscharlaken rood.	Scharlaken rood.
Rug en mantel:	Donkergroen.	Donkergroen.
Onderrug:	Donker violet.	Blauwachtig groen.
Stuit:	Donkerviolet.	Blauw met violetachtige gloed.
Vleugels:		
Vleugelveren	Donkergroen.	Donkergroen.
Staart:		
Bovenstaartdekveren:	Ultramarijn blauw.	Blauwachtig groen.
Onderstaartdekveren:	Zwart met groene gloed.	Roodachtig.
Middelste staartpennen:	Groenzwart.	Donkergrijs tot zwart.
Buitenste staartpennen:	Groenzwart.	Blauwachtig groen.
Overige onderdelen:		
Bovensnavel:	Rood, naar punt toe overgaand in grijszwart.	Donkergrijs tot zwart.
Ondersnavel:	Donkergrijs.	Donkergrijs tot zwart.
Poten:	Grijs.	Grijs.
Nagels:	Zwartgrijs	Zwart.
Ogen:	Gele iris.	Gele iris
Tekening:		
Kop en masker:		
Achterschedel en nek:	Donkerviolet	N.v.t.
Oogring:	Zeer fijne rand van rode veertjes	N.v.t.
Vleugels:		
Vleugelbalk:	Helder lichtgroen.	N.v.t.
Vleugelrand en schouders:	Groenblauwachtig.	Groenblauwachtig.
Staart:		
Onderstaartdekveren:	Rode omzoming.	Rode omzoming.

Keurtechnische aanwijzingen Australische koningsparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge mannen lijken veel op de poppen. De mannen zijn pas na ruim twee jaar volledig doorgekleurd De conditie moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Kleur: De kleur moet helder en diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden. De buikkleur van de pop is wat variabel.</p> <p>Tekening: Man: De donkerviolette nekband is bij de man aan de bovenzijde vrij strak en aan de onderzijde naar de nek toe niet. Deze donkerviolette nekband loopt ongeveer van vleugeltop naar vleugeltop. De helder groene vleugelbalk bij de man is niet altijd even strak, maar dient wel egaal van kleur te zijn. Als de vleugelspiegel van de man onderbroken wordt dient hier soepel mee omgegaan te worden Pop: Het iets laten zien van een vleugelspiegel is toegestaan. De overgang van de bruingroene borst naar de rode buik bij de pop verloopt geleidelijk.</p>
-------------------	--

De Groenvleugel koningsparkiet, *Alisterus c. chloropterus*.

Nederlands:	Groenvleugel koningsparkiet.
Engels:	Green winged king parrakeet.
Duits:	Gelbflugel Koningssittich.
Frans:	Perruche royale à ailes vertes.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de groenvleugel koningsparkiet is als volgt te herleiden. *Chloropterus* betekent groene vleugel en *Callopterus* mooie vleugel.

De Groenvleugel koningsparkiet heeft zijn verspreidingsgebied in oostelijk Nieuw Guinea.

In hun leefomgeving komen ze vaak alleen of in groepjes van twee of drie exemplaren voor.

Ze voeden zich met zaden van diverse planten en grassen. Daarnaast staan vruchten, bessen, noten, bloesems, bladknoppen, nectar en insecten en hun larven op hun menu. In het algemeen eten de vogels veel vruchten, fruit en groenvoer. Dit is in de volière dan ook gewenst.

De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels drie jaar of ouder zijn. De moeilijkheidsgraad bij deze vogels is veelal het samenstellen van een goed harmoniërend broedpaar.

Over de broedgewoonten is weinig bekend. In de volière zijn ze nogal kieskeuring in het uitkiezen van een nestplaats. Ze leggen twee tot drie eieren en de broedduur bedraagt ongeveer twintig dagen.

De ondersoorten:

Van de Koningsparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend.

1. *Alisterus chloropterus chloropterus* : Groenvleugel koningsparkiet.
2. *Alisterus chloropterus callopterus* : Fly River koningsparkiet.
3. *Alisterus chloropterus moszkowskii* : Moszkowski koningsparkiet.

De Fly River koningsparkiet komt voor in Centraal Nieuw Guinea en West-Irian Jaya.

De Moszkowski koningsparkiet komt voor in Nieuw Guinea van de Geelvinkbaai, West Irian Jaya, oostwaarts tot aan Aitape.

De man van de Fly River koningsparkiet is nagenoeg gelijk aan de groenvleugel koningsparkiet, maar de violetblauwe kleur van de achternek, rug en stuit loopt bij de Fly River koningsparkiet alleen over de bovenrug. De nek is rood. De pop is gelijk aan de groenvleugel koningsparkiet.

De man van de Moszkowski koningsparkiet is gelijk aan die van de groenvleugel koningsparkiet. De pop lijkt veel op de man, maar de rug en de vleugels zijn matgroen. Ook is de vleugelstreep lichter van kleur.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de groenvleugel koningsparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- c. Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de groenvleugel koningsparkiet zijn geen mutaties bekend:

Fysieke standaard van de groenvleugel koningsparkiet:

Formaat:

De groenvleugel koningsparkiet is ongeveer 36 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De groenvleugel koningsparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn, echter is hij duidelijk ranker van model dan de Australische koningsparkiet. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is wat langer dan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend.

Houding:

Wanneer de groenvleugel koningsparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De groenvleugel koningsparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekje rond de neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

In verhouding met het lichaam heeft de groenvleugel koningsparkiet geen grote kop. De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welfend naar het achterhoofd toe. De kruin moet naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

De ogen zijn centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De groenvleugel koningsparkiet heeft een bij de grootte van de kop passende snavel, welke onbeschadigd dient te zijn. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar aan te sluiten. De ondersnavel moet goed in de bovensnavel passen.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

7 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de groenvleugel koningsparkiet zijn:

- Achterschedel - nek: Hier bevindt zich een vrij strakke kleurafscheiding met de kop.
- Lichaam: Borst bij de pop gezoomd en kleurscheiding.
- Vleugels: Vertonen een kleurafwijkende vleugelbalk bij de man.
- Staart: Kleurafwijkende onderpunt.

Kleurstandaard Groenvleugel koningsparkiet:

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur:
Kop en masker:		
Voorhoofd, schedel wangen en bef:	Diep (scharlaken) rood.	Donker dofgroen
Lichaam:		
Borst:	Diep (scharlaken) rood.	Donker dofgroen.
Buik en anaalstreek:	Diep (scharlaken) rood.	Diep rood.
Achternek, rug, stuit:	Violet	Donker dofgroen
Vleugels:		
Kleine- en middelste vleugeldekveren:	Geelgroen.	Donker dofgroen.
Grote vleugelpennen:	Donkergroen.	Donker dofgroen.
Staat:		
Bovenstaartdekveren:	Violet.	Donker dofgroen.
Onderstaartdekveren:	Rood.	Diep (scharlaken) rood.
Bovenste grote staartpennen:	Donkergroen.	Donkergroen met blauwe gloed.
Onderste grote staartpennen:	Grijszwart.	Grijszwart.
Overige onderdelen:		
Bovensnavel:	Aan de basis oranje-rood uitlopend naar grijze punt.	Als de man, maar matter bruinrood.
Ondersnavel:	Grijszwart	Grijszwart.
Poten:	Donkergrijs.	Donkergrijs.
Nagels:	Grijszwart.	Grijszwart.
Ogen:	Oranje.	Oranje.
Tekening:		
Lichaam:		
Borst:	N.v.t.	Bruinrode veerzompjes.
Achterschedel en nek:	Violet.	N.v.t.
Vleugels:		
Vleugelveren:	Geelgroene vleugelbalk.	N.v.t.
Grote vleugelpennen:	Zwarte binnenvlag.	N.v.t.
Staat:		
Onderstaartdekveren:	Violette buitenvlag.	N.v.t.
Bovenste grote staartpennen:	Bijna zwarte binnenvlag.	Bijna zwarte uiteinden met blauwe gloed.

Keurtechnische aanwijzingen Groenvleugel koningsparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge mannen lijken veel op de poppen. De mannen zijn pas na ruim twee jaar volledig doorgekleurd. De conditie moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Kleur: De kleur van de man moet helder en diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden. De pop is wat doffer van kleur dan de man.</p> <p>Tekening: De blauwe band achterschedel/nek bij de man is aan de bovenzijde vrij strak en aan de onderzijde naar de nek toe minder strak. Deze blauwe band loopt ongeveer van vleugeltop naar vleugeltop. De geelgroene vleugelbalk is niet altijd even strak, maar dient wel egaal te zijn. Bij de pop loopt de kleurscheiding tussen het groen en het rood op de borst ongeveer van vleugelbocht naar vleugelbocht.</p>
-------------------	---

De Ambon koningsparkiet, *Alisterus a. amboinensis*

Nederlands	: Ambon koningsparkiet.
Engels	: Amboina king parrakeet.
Duits	: Ambon Koningsittich.
Frans	: Perruche Royale d'Amboine.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Ambon koningsparkiet is als volgt te herleiden. Amboinensis betekent van het eiland Ambon.

De Ambon koningsparkiet heeft zijn verspreidingsgebied op het eiland Ambon.

De vogels worden vaak paarsgewijs aangetroffen op zoek naar voedsel in bomen en struiken.

Ze voeden zich hoofdzakelijk met zaden van diverse planten, vruchten, bessen en bladknoppen en nectar. Ambon koningsparkieten zijn in avicultuur zeldzaam.

Over het broedproces is weinig bekend. In avicultuur is met succes gekweekt in blokken van 120 cm tot 180 cm hoog met een bodemoppervlak van 25 tot 30 cm. Het invlieggat dient ongeveer 9 cm in doorsnee te zijn. Ze leggen twee tot drie eieren en de broedduur bedraagt ongeveer twintig dagen. Het zijn vogels die graag vliegen. Ze zijn over het algemeen niet erg knaaglustig.

De ondersoorten:

Van de Koningsparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend.

1. *Alisterus amboinensis amboinensis* : Ambon koningsparkiet.
2. *Alisterus amboinensis buruensis* : Buru koningsparkiet.
3. *Alisterus amboinensis dorsalis* : Salawati koningsparkiet.
4. *Alisterus amboinensis hypophonioides* : Halmahera koningsparkiet.
5. *Alisterus amboinensis sulaensis* : Sula koningsparkiet.
6. *Alisterus amboinensis versicolor* : Peleng koningsparkiet.

Deze ondersoorten komen voor in het westelijk deel van Nieuw Guinea en op een aantal Indonesische eilanden. Ze hebben dan ook een beperkt verspreidingsgebied.

Alle ondersoorten zijn overwegend rood met violetblauwe veerpartijen op de rug en groene vleugels, m.u.v. de Halmahera koningsparkiet. Deze ondersoort heeft tevens donkerblauwe bovenzvleugeldekveren en zwartblauwe vleugels.

De Salawati koningsparkiet heeft geen roze op de onderste grote staartveren. Het rood op de kop, borst en buik is iets donkerder.

De Buru koningsparkiet is met ongeveer 36 cm. de grootste en de Peleng koningsparkiet en de Salawati koningsparkiet met ongeveer 33 cm. de kleinste. Er is nagenoeg geen uiterlijk geslachtsonderscheid.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Ambon koningsparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- c. Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Ambon koningsparkiet zijn geen mutaties bekend.

Fysieke standaard van de Ambon koningsparkiet:

Formaat:

De Ambon koningsparkiet is 33 tot 36 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De Ambon koningsparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn, echter is hij duidelijk ranker van model dan de Australische koningsparkiet. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staartlengte is wat langer dan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en ter hoogte van de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend.

Houding:

Wanneer de gorenvleugel koningsparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

Het geheel moet een forse indruk geven, in goede verhouding tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De Ambon koningsparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, mag geen vochtige plekjes rond de neusgaten en snavel vertonen en niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

In verhouding met het lichaam heeft de Ambon koningsparkiet geen grote kop. De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht wolvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn.

Ogen

De ogen zijn centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De vogel dient helder uit de ogen te kijken.

Snavel:

De Ambon koningsparkiet heeft een bij de grootte van de kop passende snavel, welke onbeschadigd dient te zijn. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar aan te sluiten. De ondersnavel moet goed in de bovensnavel passen.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

7 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Ambon koningsparkiet zijn:

- Rugdek - nek: Hier bevindt zich een vrij strakke kleurafscheiding.
- Vleugels: diverse kleurafscheidingen.
- Onderstaartdekveren: kleurafwijkende omranding.
- Onderste grote staartpennen: Op 3 buitenste pennen kleurafwijkende buitenvlag.
- Ogen: Een smalle rand om het oog.

Ambon koningsparkiet:

Kleurslag:	Man en pop:
Kleur:	Wildkleur.
Kop en masker:	
Voorhoofd, schedel wangen en bef:	Diep rood.
Lichaam:	
Borst, buik, dijen en anaalstreek:	Diep rood.
Mantel, rug en stuit:	Violet(blauw).
Vleugels:	
Mediale en grote vleugeldekveren:	Donkergroen.
Kleine vleugeldekveren:	Violet(blauw).
Grote vleugelveren:	Donkergroen.
Staat:	
Bovenstaartdekveren:	Violet(blauw).
Onderstaartdekveren:	Zwart.
Bovenste grote staartveren:	Zwart, violet overgoten.
Onderste grote staartveren:	Grijszwart.
Overige onderdelen:	
Bovensnavel:	Aan de basis oranjerood, aan de punt grijszwart.
Ondersnavel:	Grijszwart.
Poten:	Donkergrijs.
Nagels:	Zwart.
Ogen:	Oranje met donkere pupil.
Tekening:	
Kop en masker:	
Oogring:	Donkergrijze naakte oogring
Lichaam:	
Nek en rugdek:	Strakke kleurafscheiding - rood – violet(blauw)
Staat:	
Onderstaartdekveren:	Rood omzoomd.
Onderste grote staartpennen:	Roze binnenvlaggen op de buitenste drie secundaire staartveren

Keurtechnische aanwijzingen Ambon koningsparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge mannen lijken veel op de pop. De mannen zijn pas na ruim twee jaar volledig doorgekleurd. De conditie moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Kleur: De kleur moet helder en diep zijn en de kleuregaliteit moet streng beoordeeld worden.</p> <p>Tekening: De kleurafscheiding tussen de nek en het rugdek dient strak te zijn</p>
-------------------	---

HET GESLACHT APROSMICTUS:

Tot het geslacht *Aprosmictus* behoren de volgende twee soorten met ondersoorten:

<i>Aprosmictus e. erythropterus</i>	: Roodvleugelparkiet.
<i>Aprosmictus e. coccineopterus</i>	: Kleine roodvleugelparkiet.
<i>Aprosmictus erythropterus papua</i>	: Nieuw Guinea roodvleugelparkiet.
<i>Aprosmictus j. jonquillaceus</i>	: Timor roodvleugelparkiet.
<i>Aprosmictus j. wetterensis</i>	: Wetar roodvleugelparkietparkiet

De soorten van het geslacht *Aprosmictus* hebben allemaal een middelgroot formaat met een overwegend groene kleur. Ze bezitten allemaal een brede en min of meer hoekige staart. Ze hebben een relatief smalle en kleine snavel. Volwassen mannen en poppen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Ze komen voor op het vaste land van Australië en Indonesië.

De Roodvleugelparkiet, *Aprosmictus erythropterus*:

Nederlands:	Roodvleugelparkiet.
Engels:	Red-winged parrakeet, Crimson-winged parrakeet, Red-winged lory
Duits:	Rotflugelsittich, Scharlachflugelsittich.
Frans:	Perruche Platycerque erythroptère.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de roodvleugelparkiet is als volgt te herleiden.

Aprosmictus is niet mengend met anderen, geïsoleerd.

Erythropterus is rode vleugel.

Coccineopterus is scharlakenrode vleugel.

Papua is Papoea (Nieuw Guinea).

De herkomst van deze vogels is het oosten van Australië. Gerekend vanaf het zuiden omvat dit gebied het noordelijk deel van Nieuw Zuid Wales in noordelijke richting overgaand in bijna geheel Queensland tot aan Kaap York. Roodvleugelparkieten verblijven het gehele jaar in hetzelfde gebied. Ze hebben een voorkeur voor open eucalyptusbossen. Verder komen ze voor langs oevers van waterlopen en in half droge gebieden met acaciastruiken. Buiten de broedtijd vormen ze groepen van zo'n twintig vogels. Ze zijn slechts zelden op de grond waar te nemen. De voeding bestaat uit vruchten, zaden bloesemnectar, bladknoppen en diverse soorten insecten en hun larven. Ze hebben voorkeur voor eucalyptuszaden, maar ook zaden van de hop en de mistletoe worden graag gegeten. Het zijn vrij schuwe vogels en bij onraad vliegen ze luidkeels krijsend weg. Ze zijn over het algemeen zacht en rustig van aard. Tijdens de broedtijd wil dit gedrag nog wel eens veranderen.

De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels twee jaar of ouder zijn.

In gevangenschap broeden ze zeer goed in nestblokken van ca 2 meter hoog, met een bodemoppervlak van 25 x 25 cm. De doorsnee van het invlieggat moet ongeveer 9 cm zijn. De nestblokken kunnen het beste op een koele plaats worden gezet.

De pop legt drie tot zes eieren. De eieren worden om de dag gelegd. De broedduur bedraagt ongeveer 20 dagen. Ze kunnen meer dan 40 jaar oud worden.

De ondersoorten:

Van de Roodvleugelparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend.

<i>Aprosmictus erythropterus erythropterus</i>	: Roodvleugelparkiet.
<i>Aprosmictus erythropterus coccineopterus</i>	: Kleine roodvleugelparkiet.
<i>Aprosmictus erythropterus papua</i>	: Nieuw Guinea roodvleugelparkiet.

De kleine roodvleugelparkiet heeft een kleiner verspreidingsgebied dan de roodvleugelparkiet. Deze ondersoort komt voor in het noorden van Australië van Kaap York tot aan de omgeving van Kimberley in het westen. De kleine roodvleugelparkiet is iets matter van kleur en iets kleiner dan de roodvleugelparkiet. De Nieuw Guinea roodvleugelparkiet is nauwelijks te onderscheiden van de kleine roodvleugelparkiet. Gelet hierop is afgezien van een uitgebreide kleuomschrijving.

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Roodvleugelparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine
- b. Geel psittacine
- c. Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Roodvleugelparkiet zijn de volgende mutaties bekend:

- Pastel : Deze vererft autosomaal recessief.
Bont : De vererving is nog onbekend.
Cinnamon : De vererving is nog onbekend.
Grijsgroen : De vererving is nog onbekend.
Geel of geelbuik : De vererving is nog onbekend.

Het is nog te prematuur om hier nu reeds beschrijvingen van op te nemen in deze standaard.

Fysieke standaard van de Roodvleugelparkiet:

Formaat:

De Roodvleugelparkiet is 32 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De Roodvleugelparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staart is vrij breed en min of meer hoekig afgeplat. De lengte van de staart is wat korter dan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. .

Houding:

Wanneer de roodvleugelparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

De roodvleugelparkiet dient een sierlijke houding te bezitten. Hierbij dient de vogel een forse indruk te geven en in goede verhouding te zijn tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De roodvleugelparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn..

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De ogen dienen een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is relatief smal en klein. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar te sluiten en moeten onbeschadigd zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6,5 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de roodvleugelparkiet zijn:

- De vleugeltekening: Deze beslaat de vleugeldekveren van de man. Bij de pop is dit minder maar ze heeft wel wat omzoming in de vleugeldekveertjes.
- Bovenrug, onderrug en stuit: Bij de man afwijkend van de lichaamskleur.
- Onderrug: Bij de pop afwijkend van de lichaamskleur.
- Staarttekening: Aan de onder- en aan de bovenzijde bevindt zich aan het uiteinde een kleurafwijkende omzoming.

De kleurstandaard Roodvleugelparkiet

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur:
Kop en masker:		
Kop en nek:	Briljant lichtgroen. Kruin en achterkop met iets blauwe gloed.	Lichtgroen.
Wangen en keel:	Briljant lichtgroen.	Blauwachtig flets groen.
Lichaam:		
Mantel:	N.v.t.	Geelachtig donkergroen.
Hals en borst:	Briljant lichtgroen.	Geelachtig donkergroen
Buik, flanken dijen en anaalstreek:	Iets geelachtig groen.	Geelachtig donkergroen
Vleugels:		
Schouderdekveren:	n.v.t.	Donkergroen.
Vleugeldekenveren:	n.v.t.	Donkergroen.
Slagpennen:	Donkergroen.	Donkergroen.
Staart:		
Bovenstaartpennen:	Donkergroen met gele randen.	Groen.
Onderstaartpennen:	Grijszwart met geelwitte randen.	Donkergrijs.
Overige onderdelen:		
Snavel:	Roodachtig met gele punt.	Roodachtig.
Poten:	Lichtgrijs.	Lichtgrijs.
Nagels:	Grijszwart.	Zwart.
Ogen:	Bruinrood, oranje iris.	Bruinrood, oranje iris.
Tekening:		
Lichaam:		
Mantel en bovenrug:	Zwart.	n.v.t.
Onderrug en stuit:	Diepblauw.	Bleekblauw.
Vleugels:		
Vleugeldekenveren:	Helderrood.	Geelgroene omzoming.
Schouderdekveren:	Zwart met groene gloed.	n.v.t.
Staart:		
Bovenstaartpennen:	Aan uiteinde geel omrand.	Aan uiteinde geel omrand. Middelste pennen geelrood omrand.
Onderstaartpennen:	Aan uiteinde geelwit omrand.	Aan uiteinde geelwit omrand.
Middelste staartpennen:	n.v.t.	Op binnenvlag vaal roze zoom.

Keurtechnische aanwijzingen roodvleugelparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels lijken op de pop, maar hebben i.p.v. een oranje oogring, zoals volwassen vogels, een donkere oogring. Verder hebben ze een bijna gele snavel. De conditie moet streng beoordeeld worden evenals formaat en model.</p> <p>Kleur: Bij de pop is het bezit van geel carotenoïde aanzienlijk zwakker dan bij de man, wat dan ook in de kleur tot uiting komt. Ze zijn veel minder intensief van kleur. De kleur moet diep en zoveel mogelijk egaal van kleur zijn.</p> <p>Tekening: De rode vleugeltekening dient egaal en diep rood te zijn. De geel en geelwitte uiteinden van de staart zijn doorgaans niet strak afgetekend.</p>
-------------------	---

De Timor roodvleugelparkiet, *Aprosmictus jonquillaceus*.

Nederlands: Timor roodvleugelparkiet.
Engels: Timor red-winged parrakeet..
Duits: Timor – Rotflugelsittich.
Frans: Perruche Erythroptère de Timor.

Algemene Informatie.

De wetenschappelijke benaming van de Timor roodvleugelparkiet is als volgt te herleiden.
Aprosmictus betekent niet mengend met anderen, geïsoleerd. Jonquillaceus betekent geelachtig.

In het wild komt de Timor roodvleugelparkiet voor op de Indonesische eilanden Timor en Wetar, dus een beperkt verspreidingsgebied. Deze vrij zeldzame vogel is het broertje van de welgekende Australische roodvleugelparkiet. Buiten de nominaatvorm bestaat er één ondersoort, te weten de Wetar roodvleugelparkiet. Ze leven paarsgewijs of in groepen in bosgebieden en savannen met boombestanden

De voeding bestaat uit vruchten, zaden bloesemnectar, bladknoppen en diverse soorten insecten en hun larven. Ze hebben voorkeur voor eucalyptuszaden, maar ook zaden van de hop en de mistletoe worden graag gegeten. De beste broedresultaten worden verkregen als de vogels twee jaar of ouder zijn. De pop legt twee tot drie eieren en de broedduur bedraagt ongeveer twintig dagen. Als nestgelegenheid kan een vierkant nestblok gegeven worden met een bodemoppervlak van 25 x 25 cm. en een hoogte van 100 cm. Het invlieggat dient ongeveer een doorsnee van 7 cm. te hebben.

De ondersoorten:

Van de Timor roodvleugelparkiet zijn de volgende ondersoorten bekend:

1. *Aprosmictus jonquillaceus jonquillaceus* : Timor roodvleugelparkiet
2. *Aprosmictus jonquillaceus wetarensis* : Wetar roodvleugelparkiet.

De Wetar roodvleugelparkiet heeft zijn verspreidingsgebied op het Indonesische eiland Wetar.

Hij is iets kleiner dan de Timorroodvleugelparkiet.

Bij de man is de binnenkant van de kleine- en de middelste vleugeldekveren groen, met een gele waas en op de vleugels is de rode tekening minder uitgebreid.

Bij de pop zijn de bovenste vleugeldekveren donkerder groen dan bij de Timor roodvleugelparkiet

Erfelijkheid en veerstructuur:

Bij de Timor roodvleugelparkiet zien we in de bevedering de volgende kleurstoffen.

- a. Zwart eumelanine.
- b. Geel psittacine.
- c Rood psittacine.

De baard van de veer is van het structurele type, dus bezit de zgn. blauwstructuur.

Voor nadere uitleg hierover wordt verwezen naar het boekwerk "Algemene erfelijkheidsleer" van de N.B.v.V.

Van de Timor roodvleugelparkiet zijn geen mutaties bekend:

Fysieke standaard van de Timor roodvleugelparkiet:

Formaat:

De Timor roodvleugelparkiet is ongeveer 35 cm lang, gemeten tussen de punt van de snavel en het eind van de staart. Het formaat dient een harmonisch geheel te vormen met het type van de vogel.

Model:

De Timor roodvleugelparkiet moet een robuuste en goed geproportioneerde vogel zijn. De ruglijn vormt, vanuit de nek tot aan de punt van de staart, een bijna rechte lijn. Van voren gezien is de borst breed en van opzij gezien harmonisch gebogen. De hals en de nek zijn kort en breed. De staart is vrij breed en min of meer hoekig afgeplat. De lengte van de staart is wat korter dan de romplengte. Borst, buik en anaalstreek dienen een vloeiend verloop te hebben. De vleugels dienen goed aansluitend op het lichaam te worden gedragen en boven de bovenstaartdekveren te eindigen. Alle vleugelpennen dienen ongeschonden aanwezig te zijn, niet afhankelijk of kruisend. De stuit dient een rechte lijn met de staart te vormen. .

Houding:

Wanneer de Timor roodvleugelparkiet rustig op stok zit, maakt de ruglijn een hoek van ongeveer 55° met het horizontaal. Het lichaam moet vrij van de stok gedragen worden.

De Timor roodvleugelparkiet dient een sierlijke houding te bezitten. Hierbij dient de vogel een forse indruk te geven en in goede verhouding te zijn tot de grootte.

Conditie:

Voor een goede beoordeling is een optimale conditie een eerste vereiste. Een vogel zonder een goede conditie kan nooit voor een hoge puntenwaardering in aanmerking komen. De roodvleugelparkiet moet volledig bevederd zijn en vrij zijn van vuil en ongedierte. Hij moet helder uit zijn ogen kijken, geen vochtige plekjes rond neusgaten en snavel vertonen en mag ook niet 'bol' zitten. De vogel moet een gezonde en levendige indruk geven zonder verminkingen of andere gebreken.

Kop:

De aanzet van het voorhoofd begint bij de basis van de snavel en loopt van daaruit licht welvend naar het achterhoofd toe. De kruin moet mooi breed en naar het achterhoofd toe licht gewelfd zijn. Naar het voorhoofd toe is de kruin enigszins afgeplat. De wangen moeten goed gevuld en in harmonie met de kop zijn..

Ogen

Het oog is centraal geplaatst, nagenoeg in het midden van de kop. De ogen dienen een heldere uitstraling te hebben.

Snavel:

De snavel is relatief smal en klein. Onder- en bovensnavel dienen goed op elkaar te sluiten en moeten onbeschadigd zijn.

Poten:

De poten moeten recht en stevig zijn, zonder verruwingen of vergroeiingen. De tenen, waarvan twee naar voren en twee naar achteren staan, dienen op een natuurlijke wijze stevig om de stok te klemmen. Elke teen is voorzien van een gelijkmatig, natuurlijk gebogen en eenkleurige nagel, welke onbeschadigd dient te zijn.

Ringmaat:

6,5 mm.

Bevedering:

Het verenkleed dient onbeschadigd, glanzend, schoon, strak en aaneengesloten gedragen te worden.

Het tekeningspatroon

De tekeningsonderdelen van de Timor roodvleugelparkiet zijn:

- Mantel: Bij de man een kleurafwijkende omzoming.
- Onderrug en stuit: Afwijkend van de lichaamskleur.
- Vleugels: Vertonen een kleurafwijkende vleugelrand.
- Onderstaartdekveren: Kleurafwijkende eindomzoming.

De kleurstandaard Timor roodvleugelparkiet

Kleurslag:	Man:	Pop:
Kleur:	Wildkleur.	Wildkleur:
Kop en masker:		
Kop en nek, wangen en keel:	Geheel helder geelgroen.	Geheel helder geelgroen.
Lichaam:		
Borst, buik, anaalstreek:	Helder geelgroen.	Helder geelgroen.
Mantel en bovenrug:	Donkergroen.	Donkergroen.
Vleugels:		
Vleugeldekveren:	Groen.	Geel met een lichtgroene tint.
Vleugelbocht:	n.v.t.	Groen
Staat:		
Bovenstaartpennen:	Groen.	Groen.
Onderstaartpennen:	Donkergrijs.	Donkergrijs.
Overige onderdelen:		
Snavel:	Lichtrood met gele punt	Lichtrood met gele punt
Poten:	Donkergrijs.	Donkergrijs;
Nagels:	Grijszwart	Grijszwart
Ogen:	Oranje iris.	Oranjebruine iris.
Tekening:		
Lichaam:		
Borst, buik en anaalstreek:	Elk veertje blauw omzoomd.	Wat gele omzoming
Mantel en bovenrug:	Blauwe omzoming.	n.v.t.
Onderrug en stuit:	Helder blauw.	Helder blauw.
Vleugels:		
Buitenste middelste vleugel- en grote dekveren:	Helderrood.	Helderrood.
Binnenste middelste vleugeldekveren en kleine vleugeldekveren:	Geel.	Geel.
Vleugelbocht:	Blauw.	n.v.t.
Staat:		
Onder- en bovenstaartpennen:	Aan uiteinde gele rand.	Aan uiteinde gele rand.

Keurtechnische aanwijzingen Timor roodvleugelparkiet.

Wildkleur:	<p>Algemeen: Jonge vogels lijken op de pop, maar de middelste- en grote vleugeldekveren zijn groen, met weinig of geen rood. De iris is bleekbruin. De conditie moet streng beoordeeld worden evenals formaat en model.</p> <p>Kleur: De kleur moet diep en zoveel mogelijk egaal van kleur zijn.</p> <p>Tekening: De rode vleugeltekening dient egaal en diep rood te zijn. De geelgroene uiteinden van de staart zijn doorgaans niet strak afgetekend. Bij de pop ontbreekt de blauwe omzoming op mantel en bovenrug.</p>
-------------------	--